

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRMIZI ETEK

Hatice Günday Şahman

KIRMIZI ETEK
Hatice Günday Şahman

KIRMIZI ETEK

K

ayizi kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

KIRMIZI ETEK

HATİCE GÜNDAY ŞAHMAN

1969 Ankara doğumlu. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümü mezunu. Öyküleri; Dünyanın Öyküsü, Deliler Teknesi, Ekin Sanat, Karahindiba ve internet üzerinden yayın yapan edebiyat dergilerinde ve Telgrafın Tellerine Artık Kuşlar Konmuyor, Hayata Tutunma Öyküleri, Acilin Öyküsü ve Son Gemi öykü seçkilerinde yayımlandı. 5. Sarıyer Edebiyat Günleri Öykü yarışmasında, "Ahtapot" isimli öyküsü birinciliğe layık görüldü. Evli ve Can'ın annesi.

Ayizi Yayınları 45
Edebiyat Dizisi 23. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur  st n

KIRMIZI ETEK
Hatice Günday Şahman
1.Baskı, Nisan 2017, Ankara
ISBN: 978-606-83419-5-1
Yayıncı Sertifika No: 20762

Kırmızı Etek'i
Hatice Günday Şahman yazdı,
Neslihan Cangöz yayına hazırladı,
tasarımı Tennur Baş yaptı.

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: + 90 212 613 03 21

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

KIRMIZI ETEK

Hatice Günday Şahman

İçindekiler

Aynalı Kafeste Bir Muhabbet Kuşu	11
Gençlik İşte	19
Çok Geç	25
Yarım	31
Raylar ve Yaylar	39
Bayrak Yarışı	43
Halay	49
Er Meydanı	53
Son Koz	59
Kırmızı Etek	63
Kapan	69
Davetsiz Konuk	77
Bir Mahinur Hikâye	85
Geceden Sabaha	95
Evvelim Sen Oldun	101
Ahtapot	105
Bir Gözümüz Ağlar Bizim	111

Öğrendim ki...
Ne kadar küçük dilimlersen dilimle
Her işin iki yüzü var.

Ataol Behramoğlu

Can'lara

AYNALI KAFESTE BİR MUHABBET KUŞU

Kapıyı güçlükle açtı. Elindeki poşeti bırakmadan oturdu koltuğuna. Biraz soluklanınca, bir bardak su içti. Ağzındaki buruk tat gitsindi. Poşeti açtı. İçindekileri sehpanın üzerine dizdi. Hepsi birbirinden güzel. Sanırsın çeyiz sandığı.

Önce hangisini seçeceğini bilemedi. Çocukken yaptığı gibi gözlerini yumdu. İlk tuttuğunu açtı, hışırdattı hışırdattı. Isırdı hemen. Yumuşacık. Hoş kokulu. Çilekli olmalıydı. Engel olmadığı şapırtıyla yedi yuttu hemen. Kızı olsaydı “Anneee şapırdatmadan ye!” derdi. Televizyonu açtı. Haberler. Değiştirdi kanalı. Reklamlar. Boş ambalajla oynarken izledi reklamları, arada yutkunarak. Susamıştı. Ama şimdi su içmek istemiyordu. Dudaklarını yaladı. Tekrar çilek tadı. Boş

ambalaj kağıdını önce düzeltti, dizinin üstünde, sonra katladı, katladı, küçücük hale getirdi. Peçeteye sardı. Mutfaktaki çöp kovasına, diğer çöplerin altına yerleştirdi. Sehpanın üzerine bıraktıklarını da, iç çamaşırlarının, çoraplarının en altına koydu.

Anlamıyorlardı. “Zamanında yemişsindir, şimdi sağlığın için yememelisin,” diyordu çokbilmiş kızı Nevin. Sanki çocukluğunda böyle cicili bicili, çeşit çeşit şeker, çikolata, gofret vardı da. Bir tek kıstırmayı, iki bisküvi arasına gül-lü lokumu bilirdi. Sonra kente geldiklerinde, pembe bulut, pamuk şekerini görmüştü. Nevin’e alırdı. Kendi de bir parça ucundan koparırdı. Bağıra bağıra ağlardı. O zaman da haindi bu kız. Bir de dondurma. Gençlik Parkı’nda şişman bir adam vardı. Kocası hep ondan alırdı dondurmayı. Bir kahverengi, bir beyaz, bir de sarı. Bu kadar çok çeşitlisi yoktu. Torunu Umut’un elinde görüyordu, bir de reklamlarda. Bir dahaki gidişinde alacaktı içi çikolatalı, fındıklı olandan, havalar ısınmıştı artık. Umut yaz kış koca kâseyi bir oturuşta bitirirdi. Kendisinden esirgenirdi, ancak kaşığın ucuyla. Keşke kocası ölmeseydi. Torunun bayıla bayıla yediği, üzeri cıvık çikolatayla kaplı tatlıdan da alırdı. İçinde top top tatlı beyaz hamur, adı da pofidikli bir şey. Umut annesi evde yoksa, “Sen bilgisayarda oyun oynadığımı söylemezsen...” İki kaşık hayır dört.

Büyük kızdan torunuyla ne iyi anlaşılardı oysa. Yirmi yirmi beş yıl önceydi. O zamanlar şeker hastası değildi. Misafir-lere alınan bayram şekerlerini birlikte yerlerdi. Şimdilerde, haftada bir diyet çikolata hakkı vardı. Kızının yanında rahat rahat, en sevdiği dizi Muhteşem Yüzyıl’ı izlerken yedi çikolatasını, sütlü kahvesiyle.

Çilek kaybolmuş, ekşimtirak bir tat kalmıştı ağzında. Buzdolabından su alacakken, vazgeçti küçük çay bardağına meyve suyu doldurdu. İçti. Ohh misss! Şeftali. Yarım bardak daha. İyice çalkalayıp, makineye koydu bardağı. Televizyonun karşısındaki kanepeye uzandı. Kafası bir arkaya bir öne, hafiften de horlayarak uyuklamaya başladı. Evlenme programının başlangıç müziğiyle şıp diye uyandı. Hepsi tanıyordu adayların. “Yok oğlum yok, o senin dengin değil. Gözü göz değil onun. Fıldır fıldır. Evi yok arabası yok napcan onu.”

Öğle yemeğini ısıttı, akşamdan hazırlıyordu kızı. Kendisine yaptırmıyordu. Neymiş efendim çok yağlı, salçalı yapıyormuş. Eski usule göre. “Soğanları falan kavurmamak gerekiyor, besin değeri kayboluyor o zaman.” Pöff lezzetli olmadıktan sonra. Adını bile söyleyemiyor polikoli, kerteviz, enginnar yapıyordu. Sade suya tirit, mecbur yiyordu. Ekmeği de sayılı, bir, bilemedin iki dilim. Yine de haksızlık etmemeliydi. Arada lokantaya giderlerdi. İskender kebab. Pek severdi. Hem tatile bile götürdüydü. O kadar para vermişti otele. Her şey serbestti. Herkesler tabağını doldurup doldurup yiyordu. Kızı sadece çorba salata bilemedin iki parça et. “Anne abartmıyor musun?” Duymazlıktan gelmek en iyisiydi. Ama dondurma vermemişti o kara oğlan. “Teyze sadece çocuklara veriyoruz.” Öğlen pizzalar, hamburgerler. Koca koca şarap şişeleri. Kendine alırken, ona da almıştı Nevin. Bir kadeh. İyiydi kızı. Ahh bir de sinirlenince öyle bağırmasaydı.

“Neden her şeyi anlatıyorsun? Onlara ne bizim yaşamımızdan.”

“Aaa hiç öyle şey yapar mıyım kızım ben. Onlar zaten

duymuşlar senin neden boşandığını, kocanın o kadınla yaptıklarını. Bana onlar anlattı. Hem o Fatma kendi kardeşine baksın. Metres olmuş birine.”

“Yeter artık. Bana ne, sana ne. Bak anne son kez ikaz ediyorum. Anlatmayacaksın.”

“Zaten anlatmıyorum evladım.”

“Konuşmayım da çatlayım mı? İki çift laf ediyorum ne var?” diyememişti. Daha kötü şeyler söyleyecek de kendini tutuyor gibiydi kızı. Elindeki tabakları fırlatıp atmıştı. Sanki kafasına kafasına.

“Anne kıs şu televizyonun sesini. Çalışamıyorum. Akşam dek yeterince izliyorsun saçma sapan programları.”

Evet izliyordu. Başka ne yapacaktı ki. Kafesine ayna takılan muhabbet kuşu misali. Tek eğlencesi televizyondur işte. Çatlasın mıydı? Komşuyla konuşma, televizyon izleme, her şeye karışma. Oğlan okuldan gelince odasına kapanır zaten. Kız işten gelir, mutfağa. Yemekten sonra da ya oğlana ders çalıştırır, ya bilgisayarın başında tıklar tıklar, ya da elinde kitap. Sohbet etse ya azıcık. Tatlı tatlı. “Anneciğim neler yaptın bugün,” diye sorsa. Kendisi anlatsa. Yok.

“Öff anneane ya çıldırtırsın adamı ne konuşup duruyorsun, televizyondakiler sanki duyuyorlar seni.” “Bak bak şu adam var ya...” Başlardı hevesle anlatmaya. “Hıı hı. Ya öyle mi?” Gülüşürlerdi oğluyla. Yaşı çok geçmeden birini bulsaydı ya. Geçenlerde Hülya’larla gelen adamla misal. Söylese tersler. Adam yerine koyup anlatsa, fikrini sorsa ya. Kel mel ama efendi adamdı. Dizlerindeki ağrıları sözünü kesmeden dinlemişti. Sonra laf arasında sormuştu inceden. Ne iş yapıyordu? Evli miydi? Daha konuşacaktı ya kızı.

Ara öğün yemelisin. Bir tane yeşil elma. Buzdolabını açtı. Elmayı alacakken gördü yarım paketi. Öylece duruyordu. Bütün fındıklı çikolata. Ucundan azıcık yedi kıyameti koparmıştı oğlan. Annesi de ondan yana çıkmış, bağırıyordu. Sonra da küsmüş yememişti, katır inadı vardı bu oğlanda. Ya da kendine oyun yapıyordu. Kaç aydır duruyordu orada. Aslında biraz para verse verir miydi ki zaten kendi yemiyordu. Şekeri yüksek çıkınca 20 lira verirdi, oğlan deftere düşük yazardı. Gene para verse 30 lira. Yok yok annesine gammazlardı. Paketin üstüne başka şeyler koydu.

Elmasını soydu, dilimledi. Buzdolabı poşetine koydu. Bastonunu aldı. Yavaş yavaş yürüdü evin hemen karşısındaki parka. Belki birisi otururdu yanına. Çocukları izledi. Fatma karısı balkondaydı. El salladı. Kalkacağı sıra bir adam. Gençten.

“Müsaade var mı teyze?”

“Buyur evladım.”

“Hava da ne sıcak, bunaltıcı.”

“Haklısın evladım, esmiyor hiç. Şimdi bizim oralar nasıl eser püfür püfür.”

“Nerelisin teyze?” Söylüyor. Köyünü. Kavak ağaçlarını, küçük dereyi.

“Sahi mi teyzecim. Ben de oralıyım...” Kimlerden olduğunu, ne zaman kente göçtüklerini, köyün artık ne denli ıssız olduğunu anlatıyor bir bir. Aslında köyde yaşasa daha iyi olurdu ya tek başına göndermiyorlardı. Adam, Hüseyin’miş adı, kafasını sallayarak “Ya ya teyzecim,” diyerek dinliyordu.

“Yalnız mı kalıyorsun teyze?”

“Yok kızım.”

“Kızın nerede evde mi?”

“Yok oğlum işte. Öğretmen.” diyor gururla. “Tarih öğretmeni.” Okulunun adını söylüyor.

“Yaa benim yeğen de o okulda.”

Adını söylüyor kızının. “Çocuğun ihtiyacı olursa, gitsin. İyi öğretmendir kızım. Sen ne iş tutuyorsun. İşsiz misin yoksa?”

“Yok teyze güvenlikçiyim ben. Gece çalışıyorum.”

Ohh ne güzel! Her sorusuna cevap veriyordu oğlan. Arada kendi de soruyor, güzel güzel sohbet ediyorlardı. Anlattı da anlattı. Genç kızlığını bile anlatacaktı ya. Fatma karısı bakıyordu balkondan, yetiştirirdi. Bastonuna dayana dayana eve doğru yollandı. Bir taraftan da söyleniyordu, “Yumurta kabuğundan çıkmış da... Kiminle konuşup konuşmayacağımı ona soracam. Sanırsın ben onu değil, o beni doğurmuş.”

Televizyonu açıp koltuğuna oturmuştu ki zil çaldı. Önce televizyondan geliyor sandı. Tekrar çalınca tanıdı zilin sesini. Koltuğun kenarına dayanarak kalktı. Dizi acıdı. Kızı olsa bastonu almadığı için kızardı. Kim ola ki? Oğlanın anahtarı var. Hem bugün geç gelecekti. Kızı iyice belletmişti. Kırmızı düğmeye bastı.

“Kim o?”

“Teyze benim, Hüseyin. Parkta cüzdanını düşürmüşsün onu getirdim.”

“Ha tamam evladım. Dur açayım. Asansöre bin. Yorulma üç kat.” İyice bastırdı siyah düğmeye. Beklerken kendi kendine:

“Ne iyi adammış. Memleketlinin hali başka. Başkası olsa çoktan... Allah Allah parka cüzdanı niye götürdüysem. Ma-

dem götürdüm. Nasıl düşürdüysem. Hiç akıl kalmadı.”

Asansörle gelmiyor Hüseyin, merdivenlerden çıkıyor. Hüseyin’in dişlerini örten bıyıklarını, bir de elindeki küçük şeyi görüyor en son.

Gözünü tekrar açtığında kızı var karşısında. Hemen kapatıyor tekrar. Sonra birisi tansiyonunu ölçüyor. Şöyle bir aralıyor gözünü. Üst kattaki hemşire kız. “Merak etmeyin. Tansiyonu yüksek ama.”

Nevin’in telaşlı sesi. “Memur Bey yaklaşık dört bin dolar, üç bilezik, iki laptop, bir de fotoğraf makinesi. Tespit ettiklerim bunlar. Sonra bir de annemin bilezikleri. İki tane.”

Bilezikleri duyunca açıyor gözlerini. Doğrulamaya çalışıyor. Hemşire kız yardım ediyor. Sırtına bir yastık veriyor. Kızı su içiriyor.

“İyi misin annecim?”

“Kafam acıyor sadece.”

“Anne memur beyler tutanak tutacak. Nasıl oldu anlat, tipini falan tarif et. Görsen tanır mısın? Anlat hadi.”

“Kapıda zorlama yok,” diyor polis. Kızın bakışları değişiyor.

“Anne, sen mi açtın kapıyı?”

“Yok kızım. Kafam kafam. Hatırlamıyorum,” derken düşünüyor ne diyeceğini. Parkta tanıştığını söylese. Yok yok daha çok kızar.

“Pazarlamacıymış...”

“İyi ki sana bir şey yapmamış teyze.”

“Yapar mı evladım, hemşerim o benim.”

“Annneee!!!”

Kesin gönderecek ya ablasına, ya da köşedeki huzur evine. Kalkıyor dizlerine çökerek. Odasına gidiyor duvarlara tutuna tutuna. O söylemeden bavulunu hazırlamaya.

GENÇLİK İŞTE

Kapıyı açıp yüzüne baktığımda anlamıştım kötü, çok kötü bir şey olduğunu. Atıldı kollarıma. Sorularım cevapsız. Yüzü yağmurda kalmış, sulu boya resim. Yanakları pençe pençe. Boynunda kızarıklıklar. Ağladı, ağladı, ağladı. Çocukken de böyleydi, sorunca anlatmaz. Bekledim. Konuştuğunda, kulaklarımın duyduğunu beynim algılayamadı. “O hayvan bana tecavüz etti. Karakola gidelim anne!”

Hayvan. Tecavüz. Kaan’la birlikteydi. O hayvan Kaan. Terbiyeli, sevimli. Şeytan tüyü olan. Ders çalışacaklardı. Tecavüz. Nasıl? Ben susuyordum. O anlatıyordu. Bara gitmişler. Sonra “Bizim evde kimse yok, daha rahat çalışırız,” demiş. Taksiyle gitmişler. Ve evde saldırmış. Direnmiş ama. Anla-

dıklarım bu kadar. Tekrarlıyor. “Karakola gidelim.” Üzerindeki mini eteğe baktım. Boyalı saçlarına. Dövmelerine.

Nerede? Oğlanın evinde. Ne işi vardı bu saatte, diyeceklerdi. Doktor muayenesi. Cebir ve tecavüz. Hakimlerin verecekleri hükmü biliyordum. Otomatik parmaklarımla (halime şükrederek) kaç tecavüz davasının kararını yazmıştım. Kaan’a bakacaklardı. Saygın, zengin ailenin, efendi çocuğu. Düzgün giyimine yakışır hal ve hareketleri. Yakışıklı. “Rızasıyla oldu efendim. Gençlik işte. Pişmanım.” Başlar onaylayacaktı.

Okuldaki arkadaşları sevgili olduklarını söyleyeceklerdi. Barın kamera kayıtlarında görülecekti el ele, gülerek çıktıkları. Taksici bulunursa, ki ailesi bulurdu, şoför “Zorla bindirme, götürme yoktu,” diyecekti. Sadece kızın beyanı yeterli görülmeyecekti. Hakim “Yaz kızım,” diyecekti: “Davacının on altı yaşında olduğu tespit edilmiş olup... Cebir, tehdit ve hile olmadığı tanıkların ve davalının beyanı ile sabit olup... Davalının iyi hali göz önüne... Altı ay hapis... Ancak... Bir daha suç işlemeyeceğine kanaat getirerek...” Değer miydi? Adını kirlettiğine. En yakınlarım bile kızımı, benim anneliğimi sorgulayacak, suçlu bulacaklardı. Kızlarına sahip çık-salardı. Kocam bile. On parmak hızıyla düşündüm hepsini.

Yalvardı. Duymadım. Olmaz. Gidemeyiz polise. Hiçbir şey kanıtlayamayız. Eteğini indirdi. Bacakları yukarı doğru kızarık. Tırnak izleri. Kan izleri. Göğüslerini açtı. “Kapama gözlerini bak.” Memelerinde diş izleri. Dünya mora kesti. Sürükleyerek banyoya götürdüm. Yıkan iyice. “Anne destek ol bana.” Sarıldı kollarıma çırılçıplak. Bebek kokusu.

Duşun altına itekledim. Bütün direnci gözlerindeydi. Kan kırmızı. Bakamadım. Suyu açtım. İzler yok olursa sandım ki... Ellerimi tuttu son gücüyle. “Yıkama anne!” Bebekken yıkadığım gibi yıkadım. En çok bacak arasına tuttum suyu. Kırk kere.

İyi ki kocam bu gece nöbetçiydi. Havluya sardım. Kuruladım, kuruladım. Külotunu giydirirken bakamadım. Yatırdım yatağa. Artık ağlamıyordu. O gece hiç konuşmadı. Sonraki gün de. Üşütmüş hasta, dedim kocama. İşyerinden izin aldım. Hep yanında oldum. Yanında olmam yeter sandım. Ateş kızılı isyanı beyaz ellerimle, dudaklarımla kapattım. Ben konuştum. O dinledi. Geleceğin mevzubahis... Bu engele takılıp düşemezsin. Hiçbir şey olmaz ona. Sen adını lekelersin. Küçücük onlarca çocuğa yurtlarda bile... Yine de...

Hayallerim vardı kızım için. Kendime çizemediğim gösterişli yolda o yürüyecekti. Tam kendi kanatlarıyla uçmaya hazırlanırken, yaralanan yavru kuşumun üzerinde tekrar kuluçkaya yatacaktım. Zaten en iyi yanımda bu değil miydi? İyimserliğimi, umudumu hiç yitirmemek.

Yalanlar söyledim. Çok hasta... Okula gitmeyecek. Kocam nesi var demedi. İşi ve şişeleri yetiyordu ona. Sen nasıl olsa halledersin, dedi çarpık sırtışıyla. Arkadaşlarıyla görüşmedi. Yine de sıkı sıkı tembihledim. Sakın. Planlar yaptım. Gelecek yıl okulunu değiştirecektim. Varsın bu sene devamsızlıktan kalsın. Yazın tatile götürecektim. Paraya kıyıp, beş yıldızlı otele. Gündelik şeylerle kendimi uyuşturduğum gibi, onu da uyuşturmak istedim. Yemekler, giysiler, filmler. Olmadı. “Senin istediğin gibi susuyorum işte.” Sitemkar gözbebekleri. Kapkara iki çukur.

Psikoloğa götürdüm. Konuşmamış. Ben anlattım. “Farklı bir şeyle oyalansın, zihni meşgul olsun.” Resim yapmayı se-verdi çocukken, testlere boğulmadan önce. Boyalar, fırçalar aldım. Fırçayı eline alıp çizmeye başlayınca umutlandım. Umutla baktığım kağıdın üzerindeki boya kıpkırmızı sıçradı yüzüme. “Hamileyim. Şimdi ne yapacaksın?”

“Doğursun gerekirse devlet bakar” diyemezdim. Tatil için ayırdığım parayla ünlü bir kadın doğumcuya götürdüm. “Anne yanımda kal.” Gülümseyişimle güç vermeye çalıştım. Bademciklerinin alındığı gibi. Hissetmeyeceksin. Dudakla-rıyla beni yansıladı. “Sonrasında dondurma da yiyecek mi-yim?” Eli elimde. Bayılttılar. Yanımda. O masada. Bacakları ayırık. Bir sandalyeye çöküyorum. Doktorun yüzü beyaz ör-tünün altında. Metal sesleri...

Böyle olacağını en başından biliyordum. Ben. Tecavüz dölü. Be-de-nim-par-ça-par-ça-ka-zı-nı-yor. Bi-ti-yo-rum. Kur-tul-dun. Ben-den. Sen. O. De-ğil. Ben. De-ğil.

Metal kaptayım. Sıcağımdan koparıldım. Üşüyorum. Sana dikiyorum kapalı gözlerimi anneanne. Bir sevgi kırıntısı. Isı-tacak. Bakmıyorsun. Doktor eldivenlerini çıkarıyor. Hemşire ceninler çöplüğüne beni boşaltıyor, sen tuttuğun nefesi. Gözyaş-ların özgür, o uyanana dek.

Yukardayım. Gökyüzünün adsız katmanında, kocaman bir rahimin içinde. Yanımda diğer ceninler. Gün günden çoğalı-yoruz. Lağım sularından çıkıp geldik. Ağaç diplerinden. Ku-yulardan. Çöplerden. Renklerimiz farklı. Çoğumuz saçsız. Parmaklar yumuk. Gözler kapalı. Ama görürüz. Ama duya-rız. Anamızı babamızı biliriz. Babamız dede, dayı, amca,

eniştedir kimi zaman. Kimi zaman dili annemizin dilinden olmayan. Silahlı, bıçaklı, pençeli. Annemiz kadar biz de nefret ederiz baba diyemediklerimizden. Bizi doğmamışlığa, sevgisizliğe, piçliğe mahkum eden. Biz annelerimizin çocuklarıyızdır. Onları bekleriz. Bedenlerinin, yüreklerinin hazır olmasını.

Sandın ki ben çıkartılınca, ben parçalanınca bitecek. Kazınan rahimdi. Bellek değil. Bitmedi kâbusu günlerce gecelerce aylarca. Benim kâbusum da bitmedi. Senin kâbusun da. Duyuyorum yaradana, meleklere yalvaran sesini. Unutsun artık. Unutmalı. Unutmalıyız. Nasıl unutabilirdi ki? Hele benden sonra. Aynı kâbus. Babam diyemediğimin bedeninden, annemin bedenine geçişim. Annemin çırpınmaları, titremeleri. Kaskatı uyanıyoruz. Çılgılık atmadan. Sus dediğin için!

*Gözlüyorum sizi, en çok onu. Hep resim yapıyor. Çizdiği, kimse-
nenin anlamadığı şekiller benim yüzüm. Benim gözlerim. Beni
çiziyor. Kapkara. Durmadan.*

Gözlerim sana olan kızgınlığımdan kara. Anneminkiler gibi. Kızıl karaya dönüştü. Beni doğurtmadığın için değil ama. Ben de istemezdim doğmayı. Bilirdim. Gözlerime, ondan aldığım gözlerime, hınçsız bakmayacaktı. Kolları şefkatle saramayacaktı. Memesini ağzıma verirken diş izlerini de görecekti. Baba diyemediğimin yaptığı kötülüğe karşı sessiz kalmasaydı. Acısını ve sanki onunmuş gibi utancı içine gömmeseydi. Duaların karşılık bulacaktı anneanne. İkiyüzlü kalabalığın elçisi, hakimi, gardiyanı oldun. Hayırlısı olmadı. Öfkesi mayalandı sessizliğinde. Gün günden.

Planlar yaptı senin gibi. Gördüm engel olamadım. Senin takımlarından birini giydi, içine beyaz uzun kollu gömlek. Ko-

can nöbetten gelip de sızıp kalınca, tabancasını aldı. Okulun çıkış kapısında bekledi. Baba diyemediğimin yanında tanımadığı bir kız. Çekti tetiği. Diyecekti ki ellerini önünde kavuşturup, polise, savcıya, hakime, gazetecilere:

“Çok seviyordum. Onun için vurdum. Kıskançlık. Gençlik işte. Pişmanım.”

ÇOK GEÇ

Usul usul yağıyordu kar, her şeyin üzerini örtmek istercesine. Botlarının çıkardığı sesleri dinleyerek arabasına yürüdü. Karları temizledi. O geldiğinde atıstırıyordu, uzun süre kalmış olmalıydı. Arabaya binince ilk işi radyoyu açmak oldu. Konağı çalıştırdı. Hareket etmedi, elleri direksiyonda. Bekledi öylece. Binanın ışığı yanan tek penceresine baktı. Müziğin sesini biraz daha açtı.

Oysa zihninde hep aynı plak. “Cemre, kızım ne olur beni anlamaya çalış ve bağışla. Ben de istemezdim böyle olmasını ama zorunluluklar vardı.” Mektuplarında ve telefonda bunları söyleyen annesi, bu akşam da aynı şeyleri tekrarlamıştı. Yıllardır görmediği, görüşmediği annesi. Anlamıyordu, hak

veremiyordu, unutamıyordu. Annesinin “idealleri uğruna” onu daha küçük bir kızken bırakıp gitmesini. “Bekle geleceğim,” nakaratıyla, günün, ayın, haftanın, yılın anlamını bilmeden uzun zamanlar beklemişti. Fotoğraflarına bakardı annesinin. Hayaller kurardı. “Bak geldim işte yavrucuğum” diye bebeğini kucaklar, annesinin kendisine yapmasını istediklerini bebeğine yapardı.

İlkokula başladığında, gri-beyaz boyalı duvarlar arasında, cam bir bölmenin arkasında vesikalık bir fotoğraftı annesi. Sonra bir 23 Nisan’da (tam da okulda folklor gösterisi varken) açık görüş olmuş, ancak o zaman sarılabilmişti annesine. Sadece 10 dakika ve artık zaman ölçülerini öğrenmişti. O gün de nisan olduğu halde kar yağıyordu. Görüşe giderken folklor giysileriyle götürmüşlerdi, annesi de görsün diye.

Tıpkı o günkü gibi çok üşüdüğünü, donacak kadar üşüdüğünü hissetti arabanın içinde. Arabayı çalıştırıp gidemiyordu. Gözleri pencerede, yüreği perdenin gerisinde. Köpek havlamaları. Korktu küçüklüğündeki gibi, sığınmak istedi. Keşke annesinde kalsaydı. Keşke hiç konuşmadan sadece sarılsalardı, yılların soğukluğunu ısıtıp yaralarını sağaltabilselerdi. Keşke, keşkeler... Kızgın değildi. Sadece kırgın. Cezaevinden çıktıktan çok kısa bir süre sonra, henüz daha varlığına bile alışamamışken yurt dışına gitmesini, küçük kızını götürmeyişi anılamıyordu. Kitaplarda okuduğu, delicesine kışkırdığı arkadaşlarının anneleri gibi bir annesi olmamıştı. Ateşlerde yanan alnına hiç değmemişti annesinin eli. Kurdeleler ve tokalarla süslememişti saçlarını. Ne çocukluğunda yanındaydı, ne genç kızlığında. Ne ilk aşk heyecanını paylaşılabilmişti, ne de aldatılmanın sızısını. İlk regl olduğunda yaşadığı şaşkınlık ve korku, evden bulunma-

yan pamuğu, bakkaldan utanarak istemesi, bedeninde yeni çıkan kılları kendi kendine alma çabaları. Tek başına gidip girdiği sınavlar, gösteremediği karneler, yalnız ve yanlış yaptığı tercihler... Nasıl unutulurdu ki? En çok özel günlerde yanardı içi. Bayramlar, diğer çocuklarınkine benzemez. Açık görüş yapılabilecek günlerin sevinci yaşanır bayramlarda. Yılbaşları anneanneyle televizyon karşısında yenen biraz daha zengin bir akşam yemeğidir sadece. Ve tutulan dilekler. Ve bekleyişler. Zaman, cezaevindeki annenin geleceği yıla, aya, güne sabitlenir.

Bahçeli gecekondularının kentsel dönüşüm talanıyla yerle bir edilip, bir örnek üst üste yığılı kutucuklardan oluşan yüksek bloklarla, şimdi oturduğu evin arasındaki mesafe uzaktı. Anneannesi de, evi de, bahçedeki dut ağacı da artık yoktu. Arabayı hareket ettirdi.

“Neden? Annem neden beni bıraktı?” yıllardır hep bunu düşünürdü ve suçlardı annesini. Camdaki annesi “Mümkün olmadı başlangıçta seni götürmek. Siyasi mülteci olmak kolay değildi, güç koşullarda yaşadım hep. Senin, annemin yanında daha güvenli ve mutlu olacağını düşündüm,” diyordu bir kez daha. “Benim koşullarım uygun olduğunda da, sen gelmek istemedin.” Evet, gitmemişti çağrıldığında. Çok, ama çok geçti. Başka şeyler de anlatmıştı annesi, bir çocuğa anlatır gibi. Biliyordu bunları. Ama annesine inat, asla savunucusu olmamıştı. “Toplumsal mücadele, eşitlik, devrim, tarihsel süreç” diyordu. “Halkıma karşı sorumluluğum” diyordu. “Peki, bana karşı sorumlulukların yok muydu anne?” Havada asılı kalmıştı sorusu. Ya babası? Baba, anneannenin beddualarında sıkça geçen ve anneanneyi bu kadar kızdırdığına göre mutlaka kötü. Yüzünü hiç bilmediği. Kimliğin-

de baba adının karşısında Seyit olarak geçen. Yıllar sonra annesine sorduğunda, darbeden kısa bir süre sonra ortadan kaybolduğunu, bir daha hiç haber alamadığını söylemişti.

Annesinin mezar kazıyıcıları ile işbirliği yapmayı, meslek olarak, reklamcılığı seçmişti. Ama alttan alta da, o uydu-ruk markaları, reklam sloganlarıyla pazarlarken, halktan da intikam alıyordu sanki. Kendileri için mücadele edenlere, şu ya da bu nedenle sahip çıkmayan, sırtını dönen, bencil halktan.

Kızının arabası uzun süre hareket etmemişti. İçi pırpır bek-lemişti Elif, tekrar gelebilir diye. Bir ara çıkıp konuşmak istedi. Kapıya yöneldiğinde duydu, uzaklaşan motor sesini. Taşımaktan yorulduğu bir çuval gibi bıraktı kendini koltu-ğa, derin nefesler aldı. Kızın kokusu sinmişti eve. En çok kokusunu özlemişti ayrı kaldığı yıllar boyunca. Her şeyi değişmişti bebeklikten çocukluğa, genç kızlığa ve kadınlığa geçerken. Bir tek kokusu, bir de sivri çenesi aynı kalmıştı. Uzun, çok uzun süredir gözlerine bakamıyordu kızının. Önceleri hasret yüklü çocuk gözlerin, ağlamamak için harcadığı çabaya bakamazdı. Yaralanırdı, yaralardı. Sonraları, bakışla-ra sinmiş neden diyen, suçlayıcı, can kırıklarının parçaladığı gözlere bakamamıştı. Kendi adına yaşadıklarına pişman de-ğildi. Ama Cemre'ye yaşattıkları...

Ne bekliyor, ne istiyordu ki artık kızından. Şöyle ya da böyle, bir yaşam kurmuştu kendisine. Tekrar yaşamına gir-meye, hele de en iyi ihtimalle birkaç yıl sonra tekrar, üs-telik tamamen gidecek olduktan sonra. Hastalığını, duygu sömürüsü olacağı kaygısıyla paylaşamamıştı kızıyla. Ama emin değildi. Artık hiçbir şeyden o kadar emin olamıyordu.

Annesini özledi. Nasıl da savurganca harcamıştı annesinin sevgisini. Okul yüzü görmemiş olmasına karşın, kendisinden daha sağduyu sahibi annesine akıl danışmak isterdi. Ya da sadece onun sıcaklığına, sevgisine sığınmak. Yaşam ne denli adaletsiz davranmıştı hepsine. Annesinin sunduğu sıcaklığı reddetmiş, kendi kızına da çok istediği halde o sıcaklığı verememişti. Allahtan annesi hep yanında olmuştu Cemre'nin. Allahtan? Güldü. Söylemleri gibi düşünceleri de mi değişmişti yoksa?

“İlk nefeste yarılatabileceği bir sigara” yakmak istedi. Yakamazdı. Günler süren açlık grevlerinde de, hücrelerde, tecritlerde de hep en çok sigarayı özlemişti. Özellikle içerlerdi yanlarında, dumanları yüzlerine savurta savurta. Babacanlar ya da öyle görünmek isteyenleri gizlice vermek isterlerdi, almamıştı hiç. Bu son şansımız. Yeşilçam film repliklerine benziyordu. Arayıp açıkça konuşmalıydı. Belki de mektup yazmalıydı kendini en iyi anlatabileceği. Gözlerine bakmadan. Kızının cezaevine gönderdiği mektupları aldı eline. Aradan kurutulmuş bir çiçek düştü. Kokladı kızını. Resimler çizmişti acemice. El ele tutuşan çöp insanlar, bir de ev.

Cemre'nin çocuk yüreğinde sakladığı mahalle değişmiş, yeni yollar açılmış, hangi yol ana caddeye çıkıyor bilemiyor. Dönüp duruyor aynı sokaklarda. Kar yağmaya devam ediyor. Sileceklerin arasında annesinin yüzü hep camda. Gene bakmamıştı gözlerine. “Bu son şansımız,” demişti. Ne demek istemişti ki? Fotoğraflarından tanıdığı annesi ne kadar da değişmişti. Zayıf ve solgun. Saçları artık kısa ve yer yer beyazdı. Ona ait kalan tek şey gözleriydi. Siyah birer ateş parçası. “Son bir şansımız olsun, anlamaya ve bağışlamaya çalış.” Kar taneleri camda bir görünüp bir kayboluyordu.

Annesinin hüznü gözleri ise.... Durdu yolun ortasında Cemre. Ne kendi yoluna gidebiliyordu, ne de annesine.

Tekrar pencereden baktı Elif. Aşağıdaydı kızı. Bekliyordu. Soğukta. Daha fazla bekletmemeliydi.

YARIM

Annem bugün nihayet ölebildi. Üç aydır yattığı hastane odasında. Öleceği için, biliyorum, mutluydu. Nihayet kavuşacaktı. Ve ben bunu izlemek zorunda kaldım.

Evdeyim. Annemin evinde. Yalnız. İstemedim kimseyi yanımda. Eşyalar örtülü. Perdeler kapalı. Biliyorum altındakileri. Ortadaki sehpa çıplak. Toz kaplı. Üflüyorum. Parmakımla şekiller çiziyorum. Karışık. Duvar da, eski vitrinde, konsolun üzerinde fotoğraflarımız. Yan yana...

Kanepeye uzanıyorum onun gibi. Örtüyü dizlerime çekiyorum. Elimde günlüğüm. Son kez çeviriyorum yer yer karalanmış, lekeli sayfaları. Yazılan ve yazılmayan her sözcük ezberimde.

Merhaba sevgili günlük. Bir kitapta görmüştüm... Bugün bayram. Çok mutluyum. Dün amcam geldi. Bana da kardeşime de harçlık verdi... Winx resimli. Param yetmedi. Kardeşimin harçlığından ödünç ... Kardeşime şokella aldım tüpte. Kendime dondurma. Dondurmamı sokakta yedim... yasak. Bağışıklık sistemi çok zayıfmış hemen hastalanırmış, yedirmiyorlar. Keşke yese. Hastalanırsa ilaç içirirler. Zaten Tadı iğrenç karışımlar içiriyor anneannem. Zorla. Defterimi okula götüreceğim kızlara göstereceğim.

Çok şeker yediğim için hastalandım... Kardeşimin karşısındaki kanepede.... Ona kitap okudum. Sesimi inceltip kalınlaştırıp, ellerimi kollarımı sallayarak kıkır kıkır güldü. Üff çok sıkıcıydı... Kardeşime daha çok üzüldüm... devamlı...

... okula defterimi götürdüm. Tülin güzelmiş dedi. İçinden kıskandığını... Dudaklarını büzüşünden. İçindekileri okutmadım tabi. Tülin bugün iki kez kıskandı. Yaşasın öğretmen beni ilkbahar yapacak. 23 Nisan, provalar başladı. Oynayacağımız oyun da şarkılar da çok güzel. "İlkbaharı cicim pek çok sevdiğim için hep pembedir elbiselerim..."

Anneme daha söylemedim. Kardeşim uyuyunca... Annem o zaman daha rahatlamış oluyor. Kesin... Hem ben oyunda oynarsam annem de anneannem de izlemeye gelir... Benimkiler veli toplantısına gitmiyor, öğretmenim kızıyor. Kermeslere de gelmiyor annem. Diğer anneler kek, börek, kurabiye getiriyorlar. Öğretmenim onların çocuklarını daha çok seviyor. Annem pek sevinmedi. Nasıl oynayacağımı gösterecektim. "Boş ver şimdi oyunu. Elbise çorap ayakkabı ne kadar tutacakmış öğretmen söyledi mi?" ... Şarkıyı da söyletmedi. Olsun mutluyum, olmaz demedi.

Okul çok güzel. Her şey çok... Koray'la eş olduk. Büyüyünce onunla evleneceğim. Kardeşime anlattım... Elleri-den tutup yattığı yerde dans ettim onunla. Ellerini birbirine çarparak, ses çıkaramadan alkışladı.

Annem sabah saçlarımı topuz yaptı, kenarından bukleler... Çok güzel oldum. Pembe elbisem beyaz ayakkabılarım. Kardeşime kareli bir gömlek... çok yakışmış. Keşke ayakkabı da alsaydı, benim eski spor ayakkabılarımı... Tekerlekli sandalyedeki kardeşime, arkadaşlarım acıyarak baktılar. Öğretmenim geldi kardeşimi sevdi. Annem okuldaki tören bitince bizi yeni açılan hamburgerciye götürdü. Kardeşim bir ben iki...

Bugün din dersi vardı. Öğretmen yeni dualar öğretti. Arapça. İyi oldu... Keşke o da dua edebilseydi, Allah baba belki onu kırmazdı. Ama Türkçe bile konuşamazdı kardeşim. Aslında önceleri... Çıkardığı seslere göre... Karşılık vermese de o gün okulda olanları, arkadaşımın boyalarını sadece ona anlatırdım.

23 Nisan'da çektiğimiz fotoğrafı çerçeveye koydu annem. Elime alıp gösteriyorum kardeşime. Sonra albümlere. Mutlu oluyoruz. İlk fotoğrafta annem gelinliğiyle, makyajlı yüzüyle çok genç, çok güzel. Babamın sadece bıyıkları aynı şimdi. Benim küçüklüğüm... Tanıyor beni, heyecanlanıyor... İkimiz, dördümüz olan fotoğraflar. Annem de babam da daha mutlu. Yeni doğmuş kardeşim benim kucağımda, çocuk gülümseyişim şaşkın. Babam gururlu, elleri annemin omuzlarında. Artık dördümüzün bir arada gülümsediği fotoğraflar yok. Annemin gözleri hüzünlü, yorgun bakıyor. Babamın gözlerini göremiyorum. Uzaklarda...

Annemle kardeşim hastanede. Ben anneannemde... Anneannem çok konuşuyor, her şeyi soruyor. Babama kötü sözler söylüyor, ölmesini istiyor... Sonra kendi kendine bilmediğim sözcüklerle türkü söylerken yemek yapıyor. Anneannemin bir komşusu var, evinde çok kitap var... kitabını verdi.

Bugün hastaneye gittik. Tedavisi iyi giderse kardeşim koltuk değneğiyle yürüyecekmiş. Kardeşim kötü görünüyor. Egzersizler ... Anneannem "Türbeye götürelim sürüne sürüne giden koşarak çıkıyormuş" ... Türbe hastanesini duymadım. Keşke götürseler. Kardeşimi neşelendirmek istedim. Komik hareketlerle dans etmeye başladım. ... küt diye düştüm. Kafamı yatağın demirine vurdum... Çok ... Kardeşim kahkahayla gülüyordu, birden gülüşü hırıltıya dönüştü. Kafasını sağa sola sallamaya başladı. Annemler çok telaşlandı, hemşire geldi. Evde olsaydık tokadı yapıştırırdı. Suçlu suçlu baktım kardeşime. Yüzü kıpkırm...

Kardeşimin koltuk değneğiyle yürüyecek olmasına çok sevi... Okula giderdi... Bana yardım ederdi. Evdekiler su istediğinde, bakkaldan bir şey alınacağı zaman devamlı ben... Yürürse... Annemler hastaneden çıktı. Şimdi haftada üç gün... Bazen taksiyle bazen otobüsle... Ben çantayı taşıyorum.

... Sınıf kitaplığındaki kitapların çoğunu... "Kitap Kurdu" seçti öğretmen beni. Sinemaya götürecektir. Kitaplarda benim hiç yaşayamayacağım hikâyeler. Denizde, çadır kampı, karlarda. Biliyorum bunlar için çok para... Bir de kardeşim denizde yüzemez, karda... Koltuk değneğiyle belki kayabilir ama bilmiyorum. Keşke beni gönderseler. çocuk kamplarına.

Doğum günüm. Annem pasta aldı. Kardeşimle üfledik mumu. Hediye alma...

Bugün Tülinlere gittim... Tülin'in annesi nasıl kek sevdiğimi sordu... Kekin içinde ceviz ve incir parçaları vardı. Annem ıslak kek yapar. Kardeşim yemek yemeyi sevmi... Kolları da bacakları da uzun tahta parçası. Pinokyo gibi. Kardeşim çok yemek yesin şişmanlaşın, iyileşsin... Ağzımı şapırdata şapırdata "nefis nefis" diye yiyorum. Annem birine ye diğerine yeme demekten bıkt...

Dün akşam annem kardeşimi uyuttuktan sonra yanıma geldi, sarıldı. Ter ve sigara kokuyordu. Bana söz ver, ben ölürsem kardeşine... Söz verdim. Ama bakamazdım ki. Tamam yemeğini yedirirdim... giydireme... Kasılırdı kolları... Kakasını altına yapardı, nasıl te... Çok kötü kokardı. Sonra babam gibi sakalları, bıyığı çıktığında nasıl tıraş... Allahım ne olur iyileşsin. Ben ona bakmak zorunda kalmayım. Sözümü tutmazsam taş olurum. Sabaha kadar dua...

Kardeşim artık hastaneye gitmiyor. Tedavi işe yaramamış... Babam ona tabanca bana da bebek göndermiş. Boya kalemeleri gönderse daha çok sevinirdim. Anneme söyledim. Bunu gönderdiğine...

Bu gece dua etmeyeceğim. Kimse duymuyor beni. Kimseyi sevmi... Kimse de... Yanağım hâlâ... Kardeşimle doktorculuk oynadık. Annem mutfaktay... O hasta, ben hemşire. Anneannemin insülin iğnesiyle şakacıktan... Kardeşim çok korktu. Ağladı. Annem odaya kapattı beni. Çok kızdım kardeşime, artık oynamayacağım... Kalem batırdığımda bile bu kadar... Annem balkonda... Sigara kokusundan midem

bulanıyor. Belki açlıktan. Çok sigara içiyor annem. Duman yüzünü, gözlerinin altını simsiyah... Annem geldi, sarıldı. Tek dayanağım sensin. Sen de böyle...

Okumayı bıraktım. Bu olaydan sonraki birkaç gün, küskün kalmıştık üçümüz de. Birbirimizi hiç anlamadan. Aslında ben de iğneden korkardım. O nasıl korkmasın. Ben bunu anlayabilir miydim o yaşta?

Ve o ilk gece. Kardeşimin öldüğü. Birlikte yattığımızda, sarılmıştı. Saçlarımı kokladı. Vicdan azabıyla karışık bencil mutluluk. Hiçbir şeyin ona benzemiyor, onun kokusu yok sende! Sözleri kulağımdan içeri kurşun gibi akmış, içimde katılaşmış kalmıştı.

Çocuk aklımla nasıl karar verdim bilmiyorum. Ya da birisi mi akıl verdi? O mu istedi? Hatırlamıyorum. Gidiyorum. Yatılı okulda geçen günler. Annem hep üzgün, özlem dolu. Biliyorum artık sadece onu değil, beni de özlüyor, beni de seviyor. Tatillerde eve geldiğimde yaptığı yemekler benim sevdiğim. Birlikte yatmak istiyor. Ama ben yalnız yatmaya alıştım. Kokusuz. Uzaktayken onu daha çok seviyorum. Gözlerine, yarım bakan gözlerine dayanamıyorum. Annem kardeşim ölünce yaşamının yarısını ve bilmeden benim de yarımı onunla gömmüştü. Hemşire olarak tayinim uzak bir şehre çıkınca, ciğerlerimdeki iğne küçülüyor. Rahat nefes alıyorum.

Sabah camideyim. Bazıları gerçekten üzgün, bazıları üzgün görünme çabasında. Üzerinde gasilhane yazan kapıdan içeri giriyorum. Yalnız. Beyaz kumaşlara sarıyor bir kadın bedenini. Durduruyorum. Eline para sıkıştırıyorum. Sonra da

defteri. Gnahtır abla yapamam. Biraz daha para veriyorum. Gnahsa benim gnahım. Defteri kendim yerleştirim, gğsnn ortasına. Onlar yan yana yatarken, ben de aralarında...

RAYLAR VE YAYLAR

İstasyondan eve dönüyorsun aceleci adımlarla. Yüreğin bir beyaz bulut. Bulutun içinde kızının beyaz önlüklü hayali. Nihayet istediğiniz oldu. Senin ve kızının. Oysa ne kadar umutsuzdun. Kabul etmezdi kocan. Göndermezdi o uzak şehre kızını. Liseyi okumuş kız daha iyi kısmet bulur diye okutmuştu. Ama üniversite. Mümkün değildi. Günlerce düşünmüşlerdi. “Ahh anne bir yolu olmalı. Şöyle çok istediği bir şey olsa, sende olan.” Yoktu ki. Zaten babadan kalan mallarını en başta vermiştin kocana. Dükkanı açarken.

Her işte bir hayır vardır. Ve hayır kendiliğinden gelmişti. “Bak ev işlerinde de yardım eder sana. Her dediğini yapar. Sen de rahat edersin. Hem sevaptır da. Zaten resmi nikah sende.” O zaman gelmişti aklına. Belki kabul ederdi. “Ma-

dem çok istiyorsun, tek şartım var,” demiştin. “Kızı üniversiteye göndereceksin.” Olmazlandı. “Bilezik alayım,” dedi. “Başka isteğim de, şartım da yoktur.” Sessizliğinle keskinliğiyle yola getirdin.

Oğlun çok kızmıştı duyduğunda. “Madem çok istiyor. O zaman dükkânı bana versin. Yoksa kabul etmem de anne. Bak bu yaşımda hâlâ babamın yanında çırak gibiyim,” demişti. “Ölünce nasıl olsa sana kalacak.” “Ne zaman? Bak taze kadın alıyor, ne ölmesi, ne yaşlanması.” Kızgın, kırgın çekip gitti. Haberi yoktu. O güne kadar hep oğlundan yana işleyen analık çarkının, kızından yana döndüğünden.

Kapıyı açıyorsun. Önde hoca, ardında üç kişi, kocan ve bir yeşil gölge. İçindeki beyaz bulut kararmaya başlıyor. Odaya geçiyorlar. Başını da, sonunu da bildiğin bir filmi izlemekten kurtaramıyorsun kendini. Hocanın dudakları duadan kıpırdıyor. Ya sakallı sivri çenesi neden? Gözleri fıldır fıldır dönüyor kızın üzerinde. Hafif de iç mi geçiriyor? Bir duadan diğerine geçerken. Kabul ettin mi? Ettim. Kabul ettin mi? Ettim. Kabul ettin mi? Ettim. Kızdan önce kocanın sesi. Kızın ne dediği tam duyulmuyor bile. Kocanın ağzı bıyıklarıyla eş genişliyor.

Senden sabah aldığı bilezikleri geçiriyor kızın koluna. Diğer adamların yüzü aydınlanıyor. “Bak zaten geri alacağım bilezikleri, söz, vereceğim sana yeniden.” Bilezikler. Senden kızına kalacak olan. Şimdi başka kolda. Kolları aşağı doğru inince bilezikler, sahibini kabullenmemişçesine aşağı kayıyor. Tutup yukarıya çekiyor, dirseklerine kadar. Parmakları titrek. Sonra adamlara da para veriyor kocan. Alışkın. Tek tek sayıyor banknotları, respah çeker gibi. Hemen gidiyorlar.

“Necma, bu Yedigâr ablan. Öp elini,” diyor. Gölge başını yerden kaldırıp bakıyor. İlk kez görüyorsun gözlerini. Simsiyah. Kaşları, kirpikleri, gözleri, saçları. Her şeyi simsiyah. Gelişigüzel sürülmüş yeşil, pembe renkler kapatmamış siyahlığı. Uzun saçları toplanmış ensesinde. Bir tutam saç kurtarmış kendini bağdan, sağ taraftan dökülmüş yüzüne. İçin sızlıyor. Kızının asi kıvrıcık saçları geliyor aklına. Uzatıyorsun elini. Sarımtırak kınalı nemli parmaklar, nemli dudaklar. İçin üşüyor.

Siz oturuyorsunuz kocanla kanepenin iki ucunda. “Otur,” diyor emretmeye alışkın dudaklar. Öylece dikiliyor. Necma, sesiyle irkiliyor kız. Sandalyeyi işaret ediyor kocan. Oturuyor. Gözleri yerde. Parmakları kenetli. Omuzları, uzun yeşil eteği, hatta sandalye titriyor. Kapana kısılmış fare. Kızına küçük geldiği için götürmediği, kapının arkasında asılı hırkayı veriyorsun. “Şükran,” diyor ancak senin duyabileceğin sesle. Elleri görünmez oluyor hırkanın içinde. Bir şey sızlatıyor yüreğini. Kızının hırkasını onda görmenin kızgınlığı mı? Özlem mi? Değil. Daha soğuk, daha bilinmedik bir his. İçindeki bulut kapkara. Demek kızından bile...

Sen kızının yatağındasın şimdi. Kızın da yeni yatağında olmalı. Mutluydu sesi aradığında. İyi olacak. Onun iyiliği, benim iyiliğim. Bu yaştan sonra ne yapacağım ki kocayı. Zaten nikâh bende. Kapkara bulut. Bir boşalsa. Tekerleklerin raylardaki tıkırtısı, kızının aydınlık geleceğini müjdeleyen düdük sesi. Beyaz önlüklü kızının hayaliyle rahatlamak istiyorsun. Kıvrıcık saçlarını toplamış arkada sımsıkı. Bir tutam saç sağ tarafta asi dökülmüş yüzüne. Aynı. Saçı öperek ellerinle tekrar topluyorsun, şapkanın altına yerleştiriyorsun. Kızın göstermişti. “Bak anne ben de böyle giyineceğim me-

zun olurken, sen de gelirsin törene.” Bebekken söylediğin ezgi dökülüyor dudaklarından. “Nar tanesi, nur tanesi, annesinin bir tanesi.”

Ninnini tanıdık bir yay gıcirtısı bölüyor. Nicedir saydığın. Demek buradan duyuluyormuş. Demek kızın da duyuyormuş. Bilinçsizce alışkanlıkla sayıyorsun. Gıcirtı gittikçe hızlanıyor, uzadıkça uzuyor, dinmiyor. Bırakıyorsun saymayı. Arada kocanın hırıltısı, iniltisi yayların arasından fırlıyor. Beyaz kıllı göğsü yapış yapıştır şimdi. Aniden bir ılık sesi. Çok çok eskilerden.

Sessizleşen yaylar kulaklarından beynine dolanıyor. Beyninde açılıp kapanmaya devam ediyor. Açılıp kapandıkça paslı ucu batıyor. “Olsun, şükürler olsun. Allahım bu gününe şükür kızımın geleceği için.” Yarım kalıyor sözler. Bildiğin duaları okuyamıyorsun. Dilinde yayların pası. Nefes alamıyorsun. Pencereyi açıyorsun. Yandaki pencereden kocanın horultusu. Sırt üstü düşmüştür şimdi. İçin için bir ağlama sesi, horultuların yanında zayıf. Aldığın nefesler delik deşik ciğerlerine dolmuyor. Gökteki yıldızlardan, aydan medet umuyorsun. Kulaklarında raylarda uzaklaşan tekerlek sesleri. Kızını önlüğüyle daha bir beyaz görmeye çalışıyorsun. Kapalı gözlerine batıyor yaylar. Açıyorsun. Kızının hırkasının içinde kaybolan kolları görüyorsun. Demek kızından bile...

BAYRAK YARIŖI

Saatlerdir karşılıklı bağıırıyorduk. Sesler ne denli yüksek çık-sa da duyulmuyordu. Her söz kendi doğruluğunun, karşıyı suçlamanın yankısızlığıındaydı.

“Pasıfsin! Duyarsızsın! Hatta korkaksın! Kendine de baş-kalarına karşı da güvensizsin!”

Oğlumdu, soğuk ve keskin sözcüklerin sahibi. Karşılık ver-medim. Yıllar öncesinden gelen sözleri hatırladım. Pasif olmadığım, korkak olmadığım yıllarımı. Forumları, boy-kotları, işgalleri. Fakülteye ilk başladığımda uzaktan hay-ranlıkla izlediğim, bıyıklarının ucunu çekıştirerek konuşan abileri, çevrelerinde fırtınalar estiren bacıları. Şiirlerde, tür-

k lerde, duvar yazılarında, kıvılcımlı gözlerde yansıyan, sıkılı yumruklarda yükselen, yan yana omuzlarda paylaşılan inancı.  ı lıklara karışan sloganları, a ıtlara karışan marşları, tenin yanık kokusunu, g l mseyişlerden sızan kanları da hatırladım. Beynime kazınan ölen, öldürülen, yakılan, açlık grevlerinde eriyip giden yüzleri. Ardından bunlar hiç yaşınamamışçasına, diğerleriyle beraber akıp giden kendi rahat yaşamımı hatırladım. “Güneşin zaptının yakın” olmasına değil, artık hiç zapt edilmeyece ine inanan beni gördüm aynada. R yalarımın bulanık yeşil suyu yükseldi. Suların bulanıklığında kimin olduğunu bilemedi im yüzler, kapalı gözler. Dün gece aynı rüya.  atışmak faydasız. Anne baba eğitimlerinde öğrendiğim dostça sesimle konuştım.

“Seni çok iyi anlıyorum. Senin de beni anlamanı bekliyorum. Sandı ın gibi bencil, sorumsuz ya da korkak değilim. Ben de...”

Yıllardır kullanılmayan sözcükler, anılar geçmişin tutsaklığından kurtulmuş g r l g r l akmaya başlamışlardı. Ne denli  oşkulandı ımın farkında değildim. Ancak karımın yukarı doğru inip kalkan kaşlarını görünce, durgunlaştım. Tekrar maskemi taktım. S zc klerimi özenle seçerek, bazen bir siyaset bilimci, bazen deneyimli bir abi gibi konuştım. Ülkede, dünyada yaşanan gelişmelerden rahatsız olduğumdan, ancak sistemin çok güçlü, ödenecek bedellerin ağır olduğundan, halkın mücadele geleneği yoksunlu undan söz ettim uzun uzun. “Güzel günler şiirlerde, türkülerde tutsak.”

Kırgın bakışlarından, güçsüzlüğü, yıl ınlı ı bana yakıştıramadı ını okudum. Bulanık yeşil su. Ba ırsaklarımdan mide-me, sırayla bütün organlarımı dolaştı. Gırtlakımdan fışkır-

mak istiyordu. Fıskırsa kurtulacaktım. Yutkundum. Büyük mücadele benim harcım değildi. Cezaevinden çıkınca, eleştirmeden, kendimi savunmadan, sığınağıma çekilmiştim. Yoldaşlarımın mutluluklarının bedeli yaşamları, benim güya rahat yaşamımın bedeli ise mutsuzluğum olmuştu.

Her şey bulanık. Hem iç içe hem karşı karşıya. Yanlışla doğru. Ezeli ve ebedi çatışmamı yaşıyordum. Evlat sevgisi, her şeyi onun iyiliği için yaptığımız minvalinde duygusal sözler gereksizdi. Onun zor koşullara alışık olmadığından, yeterince güçlü olmadığından da bahsetmedim. Dili, beyni, yüreği kadar güçlü değildi bedeni. Dayanabilir miydi bir fiske bile yememişken.

“Ne çok insan, ne çok arkadaşı kaybettiğimizi...” getiremedim gerisini.

Oğlum sabırsız, üstten bakarak, hiç olmadığına saygısız:

“Kaybettiğiniz arkadaşlar listesine girmemek için mi razı oldun kaybetmeye? Söylesene baba! Üstelik arkadaşların senin bu halini görseler utanırlardı!”

Darbe ağırdı. Şakaklarım zonkluyordu. Kızgındım oğluma, kendime, herkese.

“Utanacak arkadaşım mı kaldı? Üstelik ben yaptıklarımın utanmıyorum. Dürüst davrandım kendime ve başkalarına karşı.”

Oğul devirdiği çamın altından kalkamıyordu. Bense kendi girdabımda kaybolmuşum. Tamam, kendimi –MİŞ gibi bir yaşama tutsak etmişim ama devrimciy-MİŞ gibi dolanma-

mıştım. Sadece rahat yaşıyordum. Kalın maskelerin altında. Sahte köklerle. Yaşıyordum işte duvardaki tabloyla eş. Şimdi oğlum, tablonun üzerindeki birbiriyle kaynaşmış, pastel renklerin, çizgilerin üzerine cart bir kırmızıyla kalın çizgiler çizmeye çalışıyordu. Tablo silinecek - miydi?

Oğlumdan beklemediğim çıkışlar karşısında şaşkındım. Bu seneye dek, onu uzun saç ve küpeleriyle biraz marjinal, toplumsal sorunlara duyarsız ve apolitik olarak görürdüm. Öyle fazla gazete, kitap falan okumazdı. Dergileri severdi. Daha önce en büyük çatışmamızı koluna dövme yaptırmak istediğinde yaşamıştık. Oysa şimdi, dış görünüşü değişmese de söyledikleriyle, yaptıklarıyla tamamen değişmişti oğlum. Hata etmiştim. Çoktan yurt dışına göndermeliydim. “Bir tek oğlumu gönderemem uzaklara.” Diretmişti her şeyi genelde kabullenen karım. Kabul etmeyeceğini bilsem de şansımı denedim:

“Avrupa’ya ya da istediğin herhangi bir ülkeye gönderebiliriz seni. Orada yaşam koşulları ...”

“Ya baba ben ne diyorum sen ne diyorsun. Bunu mu konuşuyoruz bir saattir. Çocuk mu kandırıyorsun?”

“Senin iyiliğin ...” annesi klişesini tamamlayamadı.

“Yeter artık. Daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Dimdik bakıyordu. Camlar ardında, onun güneşli, benimse bulutlu kahverengi gözlerimiz çarpıştı. Derin bir nefesle, kassız göğsünü şişirerek güç topladı.

“Baba beni anlayacağını biliyorum. Herkes kendi hayatını yaşamalı, sen babanla-annenin istediği hayatını yaşadın. Aynısını benden bekleyemezsin. Bırak...”

Önüne durmayı kendime yakıştıramıyordum. Doğru söylüyordu. Yine de içimde yeşil bulanık sular. Kaldım öylece. Annemin “armut dibine düşer” sözü. Sarıldı sıkı sıkı.

“Bu adı bana boşuna koymadın.”

Annesini öptü.

“Merak etme, dikkatli olurum. Önlerde durmam.”

Sırt çantasını alıp çıktı. Anne gülümseyerek -her zamanki gibi- uğurladı oğlunu. Sanki o gülümsemeye devam ederse her şey normale dönecekti. “Fazla bir şey almadı yanına. Birkaç güne kalmaz gittiği gibi döner.”

Gittiği gibi dönmeyeceğini üçümüz de bilmiyorduk. Aynı akşam başından gaz kapsülü ile vurulacağını. Aylarca hastanede tedavi gördükten sonra eve tekerlekli sandalyeyle döneceğini. O kapsülün kafasının yarısı ile birlikte, yaşamının da yarısını alacağını. Ve bayrağı bu kez karımın devralacağını da bilmiyorduk!

HALAY

Gün güzeldi. Belindeki çantaya girmeden avcunda gözünü kamaştıran paralar günü daha da güzelleştiriyordu. Omzu ağrımaya başlamıştı ya olsun. Değiyordu yorulduğuna. Daha şimdiden tabla yarıya inmişti. Komşusu iyi ki haber vermişti bu mitingi. Bu kadar kalabalık olacağını bilseydi, tedarikli gelirdi. Kendi çay satıyordu, oğlu da simit. Oğlan uzundu. Simit tablasıyla kalabalık arasında daha kolay dolanıyordu.

“Ankara’nın simidi gibi yok. Ver hele dayı, bir de çay ver yanına.” Böldüğü simidi yanındaki kıza uzattı genç adam. Ağzı dolu dolu. Simitin susamları bıyığına yapıştı. Adamın hası böyle bıyıklı olurdu, civan. Elindeki pankartı koltuğu-

nun altına sıkıştırmıştı. Şeker istemedi. Çaydan da simitten de anlıyor diye düşündü. Daha çok sevdi adamı. Bazıları çayına üç dört şeker atardı, gıcık olurdu. Civan diye ad tak-tığı, kızın yanağındaki susamları temizliyordu sözüm ona. Biraz oyalandı yanlarında. Oğlunun, kurulmuş saat misali “Taaze simiiit! Taaze simiiit!” sesini arada tiz tren düdüklere bastırıyordu.

“Hadi hadi, şu otobüsten yeni inenlerin yanına.” Hafifçe itekledi oğlanı. “Amca bize altı çay çeksene!” Cebindeki bozuklukları saydı genç çocuk. Sakalları yeni çıkmaya başlamış. Tüy tüy. “Yeter mi?” Yetsin bakayım. “Amca bekle. Paranın eksik kalanına bunları say.” Kayısı kurusu, pek se-verdi. Mayhoş. Gün güzeldi.

Tablaya baktı. Son iki sıra. Bir tabla da meydanda satılırdı. Zaten yakında seçim mitingleri de başlayınca işler iyice açılırdı. Böyle böyle üç bilemedin dört ay içinde sosyete pazarındaki o yeri tutabilirdi. Anasıyla karısı katmer, pişi, gözleme yapar, o da oğlanla satardı. Hem de kapış kapış. Simit zordu. Yazın sıcakta, kışın soğukta. En kötüsü de yağmur. Gökyüzüne çevirdi bakışlarını. Dişleri ışıldadı. Sapsarı.

Kıvırcık saçlı genç kız çayını alırken, “Yaşasın çayla simitin kardeşliği!” diye bağırdı. Çevresindekiler iki üç defa yineledi. Çok hoşuna gitti. Arada, “Yaşasın çayla simitin kardeşliği,” diye bağıırıyordu. Lakin, “Barış” isteyen seslerin arasında yitip gidiyordu sesi. Barış. Keşke oğlunun adını Abdullah değil de Barış koysaydı.

Çok kalabalıktı. Genç, yaşlı, kadın, erkek. Sanki düğün bayram. Çocuklar, başı örtülü yaşlı teyzeler bile vardı. Ama dü-

ğün değil, bayram değil. İşi gücü yok muydu bu insanların? Neyse. İşine bakardı o. Ne kadar çok insan o kadar çok satış. Yine de merakını yenemiyordu.

Ağız açık ayran delisi gibi dolaşp, bezlerdeki yazıları hecelelemeye uğraşırken, oğlunu gözden yitirdiğini fark etti. Bakındı. İlerde meydandaydı. O yana seğırtti. Kızlı erkekli bir grup halaya durmuş. Sanırsın ebem kuşağı. Renk renk yan yana. Güneş alınlarında, gözlerinde şavkıyor. Oğlu da kafasında simit tablası, onlara eş, yerinde sallanıyor. “Devirecek tablayı eşşoğlu eşek,” diye söylendi. Çocuğun gözlerindeki hevesi görünce, daha çok da gençliğini hatırlayınca hırısı geçti. Tablayı alayım, iki de o garip dönsün.

Kalabalıkta sağına soluna çarparak ilerlemeye çalışırken, şiddetli bir gümbürtüyle, ayakları yerden kesildi. Sonra hızla, sırt üstü çakıldı. Gözlerini kapatmadan hemen önce gördü, paramparça simitleri. Ve bir şahin misali, kanatları açık, gökte süzölen oğlunun montunu.

ER MEYDANI

Lego yığınlarını andıran evlerin arasındaki gömme balkonda, kafasına göre donattığı masaya kurulmuş demleniyordu. Kadehini gökyüzüne kaldırdı. Günbatımı gri beyazlıkta şöyle bir parladı kayboldu. Bu havada en iyi bira giderdi. Ama Nilgün'ün yokluğunu fırsat bilip tavada balık yapmıştı. Balığın yanında en çok rakı, bir de sarımsaklı roka severdi. Sevdği kokularla baş başa kalabildiği için, Nilgün'e minnettardı. Kızı alıp babasının yazlığına gitmişti. Eskiden olduğu gibi ısrar etmiyordu illa gel diye. Sevgili karısının şerefine içti. Kulvarlara, başlangıç ve bitiş noktalarına bağlı kalmadan, herkesin kendi sularında özgürce yüzebildiği bu bir aylık tatil, hepsine iyi geliyordu.

Yalnızlığıyla yudumladığı huzur, alt katın açık penceresinden, siteyi istila eden futbol maçıyla bölündü. “Evveet sayın seyirciler Fatih topu aldı koşuyor çok sert vurdu ama top direkten döndü.” Çocukluğunu, radyodan dinlenen maçları, futbolcuları, çubuklu formasını hatırladı. Babasının hayal kırıklıkları, kendi ezikliği. Çırpı bacakları. Özendirmek için stada, derbi karşılaşmasına bile götürmüştü. Sahadaki maçtan çok, ayıp sözler söyleyen bıyıkları tükürüklü amcaları, onların şaklatmalı el hareketlerini izlemişti. Babası bile. “Ulan senin gibi hakemin taa ...” Kuşlardan önce söylemişti annesine. Ağzındaki karabiber acısını rakıyla geçirmeye çalıştı.

Ancak bir masa ve üç sandalyenin sığıldığı balkonda serbest vuruş yapmaya çalışan futbolculardan, heyecanlı spikerden gına gelmişti. Masayı kucaklayıp içeri mi taşısaydı? Üşendi. Hem içerisi yanmış yağ, balık kokuyordu. Kadehini her daim haklı karısının şerefine kaldırıp, sigarayla tuvalete gitti.

Çalan telefona yetişmek için hiç acele etmedi. Baktı, Ali, açmadı. “Bizim tayfaıyla epeydir görüşemedik, toplanalım hafta sonu,” diyecektir. Bizim tayfanın şekersiz sakız misali aynı tatsızlıkla gevelenen, sünen lafları. “Geçenlerde Murat’ı gördüm. Şube müdürü olmuş, uyuz. Bir hava bir hava.” Sonra kendileri, işleri, eşleri, çocukları, başarıları... Cüzdanlar şişkinleştikçe gidilen uzak ülkeler, lüks oteller. Yeni hobiler. Raftingler, trekkingler. Ve sarhoşluktan mı şehvetten mi olduğu anlaşılmayan kayık gözlerle, dolanan dillerden dökülen malum çapkınlıklar. Yuh!!! Toplantı masasına yatırılan, fotokopi odasında sıkıştırılan kadınların kalçaları, memeleri. Takılırlar. “Oğlum hiç sesin çıkmıyor?” Yüksek sesle söylendi. “Sizin çıkıyor da çok bok oluyor.” Aramaya caktı Ali’yi.

Maç bitmiş, müzik başlamıştı. Boşalan kadehi doldururken, sıradaki parçayı kendine armağan etti. “*Boş ver boş ver arkadaş*” diyordu çocukluğundan bir ses. “*En kötü günlerimiz hep böyle olsun.*” Keyifle eşlik ediyordu Akın.

“Hangi şerefsiz kodu lan benim arabamın yerine?” diye bağırان sese de boş verdi. “*Mutluluklar bizimle elem yok olsun.*” Ama ses boş vermiyordu. Şöyle bir kafasını uzatınca, arabasının yanında dikilen adamı gördü. Park yerinin ortasında, siyah bir 4x4 kapısı açık hırlıyordu. Anladı ki kendisiydi o şerefsiz. Annesi “kötü söz sahibine” derdi. Ve radyodaki arkadaş da hâlâ boş vermesini söylüyordu.

Adamın sesine başka sesler de karışmaya başladı. Karşı balkonda, beyaz askılı tişörtüyle Ahsen Hanım. Nilgün gıcık olurdu kadına. Balkon demirine yasladığı çapraz kollarının üzerine abanmış. Hazır karısı yokken çağırır. Arkadaşların uzun uzun anlattıkları komşu kadın fantezisi hayallerine dalaçaktı ki ...

“Akın Bey, Akın Bey! Ayol sizin araba değil mi bu? Adam elinde anahtarla çizerim yararım, atıp tutuyor. Bir şey yapmayacak mısınız?”

Ahsen Hanım’ın kırmızı dolgun dudakları, altta kalmamasını buyuruyordu. Balkondan eğildi. Erkekliğin şanıındandır kalınlık düşüncesiyle, sesini kalınlaştırmaya çalıştı.

“Ne var kardeşim?” Kardeşim mi demişti? Ama beyefendiyle de başlanmazdı ki düelloya.

“Senin mi la bu araba?” Başka zaman olsa “siz” değil de “sen” denilmesine fena takardı.

“Evet, n’oldu?”

“Benim yerime koymuşun.” Koymuşun. Park etmek değil.

“Kardeşim burası sitenin genel park yeri.”

“Uzatma da gel çek arabanı.”

Midesinde bir şişkinlik. Önlenemez bir geçirtiliyle:

“Çekmezsem ne olacak?”

“Görürsün ... Gel la aşağı şortlu. Errkeksen aşağı gel.”

Errkekti tabi. Onların anladığı türden olmasa da. Şortlu da olsa.

Bardağındaki yarıdan fazla rakıyı bir dikişte bitirdi. Mut-fakta sağa sola bakındı, çekmecelere. Tezgah silme bulaşık. Nilgün olsaydı hemen bulurdu aradığı bıçağı. Bulurdu bul-masına ya vermezdi. Aşağıya bile indirmez hemen polisi arardı. “Alo 155 mi?” Bu arada kıza da laf yetiştirirdi. “Yok hayatım, aşağıdaki amca şaka yapıyor babana.”

Şakacı amca hızını alamamış bağırıp duruyordu. Salonda annesi dikildi karşısına. “Sen ona uyma evladım.” Annesi kızmaz, sadece bakardı. Onaylamayan, donuk ela harelerle. Vestiyerden arabanın anahtarı alınca, annenin bakışları yu-muşadı. Kapıyı açtı Akın. Babası apartman boşluğunday-dı. Kaşları çatık. Yumrukları sıkılı. “Kimse benim oğlum-la böyle konuşamaz. Göster ona gününü.” Babası kolunu omzuna attı, annesi ve karısı kapının arkasında kaldılar. Merdivenleri iniyorken, babası adamın sesini bastırmıştı. “Aslan oğlum benim.”

Arkadaşları tırabzandan kayıyorlardı. En önde de Erkan. Tıpkı o günkü gibi kaldırıyor elini. Çantasını bile almadan

eve gidişi, sol yanağında kırmızı kabarıklık. Anlatmayacaktı ya. Annesi ve kuşları. Ve akşam babası. Bu sefer diğeri yanak.

İkişer ikişer atladı basamakları. Yanaklarındaki ateş, ellerine ayaklarına indi. Annesi apartman kapısının önünde sabit bakışlarıyla tekrar dikildi karşısına. Elini cebine attı. Anahtarı kavradı. Komşu dedikodularına bile malzeme olmayacak park yeri kavgası. Değmezdi. Ama babası. “Sıçtırma ağzına!” Babasının parmakları anahtarsız çıktı cebinden. Adamın tam karşısına dikildi.

“Pehlivan pehlivaaan! Erler çıktı meydana, biri birinden merdane,” diyecekti sanki cazgır Ahsen Hanım ve alttan daha iyi görünen dolgun bacaklar. Sırıtmasına engel olamadı. Kavga öncesi vurdumduymazlığā alışkın olmayan karşısındaki, “Ne sırtıyon la pişmiş kelle misali” diye soracak olduysa da sormadı.

Karşılıklı birbirlerini tartıyorlardı. Diğeri adam daha kısaydı. Beyaz gömleğinin içindeki kolları, göğsü kaslıydı. Gene de babasının dediğeri gibi ilk vuran olursa...

Kısa adam karşısındakinin uzun oluşundan tırtıysa da “*Allah boy vermiş, gerisini koy vermiş,*” diye geçirdi içinden. şortu, palmiye desenli gömleğeri, ayağındaki terlikler ve en önemlisi yumruklarının sıkılı olmadığını görmek rahatlatı. Hafifçe sırtıttı o da. İyice yaklaştı. Canı zaten sıkkın olmasa dalaşmazdı belki de. Otopark işini alamamıştı. Daima daha büyük, daha güçlü birileri vardı önünde eğilmek zorunda kalınan. Ve başkalarına boyun eğmeyi kolaylaştıran, boyun eğenlere ihtiyaç vardı. Lakin “Peki abi” dememişti bu uzun hıyarağası.

Adamın nefesini yüzünde hissediyordu Akın. Sarımsaklı anason kokusu kimden geliyordu ondan mı, kendisinden mi? Midesi bulandı. Çıkarsa, larrkk diye, parlak ayakkabılara, Ahsen Hanım'a ve memelerine ayıp olurdu.

“Ulan çek şu asfalt bitini, akşam akşam bozma adamın asabını!”

“Yapılan yiğitlikler bazen korkaklıktan bazen cesareten yapılır.” Nerede okuduğunu hatırlamıyordu, ama cuk oturuyordu. Babasının elleriyle, adamı yakasından tutup yukarıya kaldırdı. Şöyle bir silkeleyip fırlatacak, yere düşünce de girecekti.

Hiç beklemediği şekilde ayakları yerden kesilen adam elini hızla cebine daldırdı. Çıkardı yılların verdiği alışkanlıkla. Şakkk! İrkildi Akın. Bıraktı adamı. Sahibinin gözleri gibi parlıyordu aralarındaki. Dimdik. Babasının elleri hızlıca kavradı, parlak metali tutan bileği. Kuvvetle sıkılan bilek ters döndü. Beyaz gömlek, önce açık sonra koyu kırmızıya döndü hızla. Akın'ın elleri çaresizlikle yana düştü.

SON KOZ

Kumar borcunu iki gün içinde öde, ödemezsen biliriz sana yapacağımızı demeseydi Salih. Korkmasaydım it gibi. Kör Bekir'i nasıl delik deşik ettiklerini görmeseydim. Dükkâna yeni mal alacağım diye, karımın bozdurduğum altınlarını da kaybetmeseydim kumarda. Erken gitmeseydim eve. Duy-masaydım annemin anlattıklarını.

“Ne yapacaksa o kadar parayı bilmem ki Sakine karısı? Kocasından emekli maaşı alıyor, hiç dokunmuyor. Oğlu on beş yirmi günde bir geliyor, koca arabanın bagajı dolu dolu. Kadının hiçbir masrafı yok. Faturalarını, yakıt parasını falan da bankada çalışan kızı ödüyormuş. Ev de zaten kendisinin. Ahh ah ne evlatlar var.” Gözünü dikmeseydi öyle bana. Ezilmeseydim.

“Aslında ben olsam bu evi kiraya verir, gider oğlumun evine otururum. Üç katlıymış evi. İstemiyorum merdivenleri falan inip çıkamam diyor ya Sakine, ben biliyorum. Gelini istemez. Oğlu hep yalnız geliyor. Gelin bayramdan bayrama. Böyle azıcık aşım ağrısız başım. Kimsenin dirliğini düzenini bozmak istemem zaten diyor. Ben olsam...” Anlatmasaydı habire.

Sakine Teyze ne yapacaktı ki o kadar parayı. İhtiyaçlarını oğlu kızı karşılıyormuş. Bana verse ya. Verir mi? Niye versin ki? Borç istesem, anneme istetsem. İstemez ki. O da bıktı benden. Biliyor ne mal olduğumu. Annem Sakine Teyze’yi bitirmiş, köydeki amcama geçmişti. Bir sigara yaktım. Balkon çıktım. Karşı apartmanın alt kat pencerelerine diktim gözümü. Tek bir yerde ışık yanıyor, hafif aralık pencereden televizyonun sesi duyuluyordu. Sokağa çıktım. Karşı apartmanın yan tarafına dolandım. Tahmin ettiğim gibi bahçeye açılan bir kapı vardı. Demirli. Bulacaktım bir yolunu. Yoksa Salih hem beni bellerdi hem yedi sülalemi. Dükkâna gittim bir iki alet aldım. Hırdavatçı dükkânında malzemedi çok ne vardı? Bir de kasanın altındaki çekmecedeki otu aldım. Köşedeki büfeden iki bira sardırdım. Artık eve gitmek olmazdı. Parkta oturdum. Bekledim. Cesaret oğlum. Bu yaşına kadar her türlü puştuğu yapmıştım ama hırsızlık ilk.

Bahçeye girdim. Yan tarafa dolandım. Takılmasaydım saksılardan birine görmezdim, kapının iki yanında saksılardaki dizi dizi çiçekleri. Sessizce çıkardım demir kesme makasını. Çat çat. Tornavidayla kanırttım ahşap kapıyı. Düşündüğümde de kolay oldu. Olmasaydı. Girdim. Mutfak. Bir iki saniye bekledim. Gözlerimin karanlığa alışmasını. Hafif horlama sesi gelen odaya yöneldim. Gece lambası iyice ay-

dınlatıyordu küçük odayı. Ağzı açıktı, dişsiz. Beyaz saçları yastığın üzerinde kıvrır kıvrır. Gözlerimle taradım odayı. Üç kapılı gardırop, bir komidin. Köşede üzerine bir iki yastık yorgan konmuş sandık. Nasıl bu kadar sessiz olduğuma şaşarak, sandığa yöneldim. Üzerindekileri yavaşça yere koydum. Baktım anahtar üzerinde. Bunak karı. Kapağı açınca neredeyse hemen kapatacaktım. Naftalin kokusu. Genzim yandı. Allah bilir ne zamandır açılmamıştı sandık. En üstte beyaz kumaş, çeşitli sabunlar, örtüler. Yumuşak. Kat kat kumaşlar. Ellerim aradığı sertliğe, hışırtya ulaşmıyor. Ulaştıydı. Biraz daha hızlanıyor, elime geçeni yoklayıp, fırlatıp atıyorum.

“BismillahirRahmanirRahim. Sübhânellahivel-hamdülillahi velâ ilâhe illallahü vallahü ekber...” Büzüşmüş yorganın altında. Gözlerini kırptırıyor. Kabus mu gerçek mi? Büyüyor gözleri. Ağzı hâlâ açık. Yorganı çenesine dek çekmiş elleri bitişik. Dizleri karnında. Sağ bileğindeki bileziklerin parıltısını görüyorum. Yaklaşıyorum. Bir elimle kavradığım bilekten bilezikleri çıkarmaya uğraşıyorum. Ellerim titrek. Onunkiler de. Karşı koymaya çalışıyor. Güçsüz. Hızla çekerken buruşuk elini kanatıyorum. Sesini çıkarma sakın, hiç acımam öldürürüm. Kıpır kıpır dudakları. Tanıdım seni. Ayşe'nin oğlusun. Karşı apartmanda. Tanımasaydı. Bilezikleri cebime koydum. Debelenirken açılan geceliğinin yakasından aşağı doğru sallanan boynundaki bağı gördüm. Demek buradaymış kesesi. Asıldım boynuna oturdu bağ, koparamadım. Kendi verseydi çıkarıp keseyi elime. Vermedi. Geceliğinden içeri soktum elimi. Düğmeleri açıldı. Biraz daha aşağı inince pörsük memelerine değdi elim. Değmeseydi. Tenime dokunma. Bağırdı. Bağırmasaydı. Tenime dokunma. Yalvardı. Yalvarmasaydı. Ben namazında niyazında bir kadı-

nım. Kırletme beni demeseydi. Görmeseydim gözlerindeki utancı, korkuyu. Karakola giderse. Sezdim. Sezmeseydim. Polise gitmemesi için. Son kozumdu bu. Sıyırdım geceliğini, çıkardım uzun donunu. Kırışık yüzü ıslandıkça ıslandı. Tenime dokunma, kırletme beni demeseydi sürekli. El içine çıkamam bir daha demeseydi. Açmazdım kuru bacaklarını iki yana. Hıkkk hıkkk diye bir ses çıkardı sadece. Gittim geldim bir iki. Kaskatı kesildi altımda. Korktum içinde kalacağımdan. Çıktım hemen. Öldü sandım. Alnındaki damar kabarık seçiyor pıt pıt pıt. Geceliğinin önünü yırtıp aldım keseyi. Bakmadım ne kadar para olduğuna.

Diyor ki annem, Sakine karısı kafayı sıyırmış, evine hırsız girdikten sonra. Kimseyi tanımaz, kimseyle konuşmaz olmuş. Oğlu gelmiş götürmüş.

Borcumu ödedim kurtuldum. Ama o kadının hayaleti. Bir de naftalin kokusu. Kurtulamıyorum. Ulan rakı bile naftalin kokuyor. Karıma yanaşıyorum. Parmaklarım diri memelere uzanıyor, sonra naftalin kokusu, birden kırış kırış oluyor, avcumda sıktığım. Her defasında giriyor araya. Dokunma bana. Kırletme. Sertleşiyorum, giriyorum içine karımın Hıkkk hıkkk. Kerhaneye gidiyorum. En işini bilene. Sarışına, esmere, kızıla. Hıkkk hıkkk... Hıkkk hıkkk... Böyle böyle...

KIRMIZI ETEK

Güler, ütüyü bitirip de giysileri dolaba yerleştirirken gördü kırmızı deri eteği. Neden olduğunu bilmeden Abi'deki eşofmanı çıkarıp eteği giydi. Sonra üstüne Canan Abi'sine çok yakışan şifon, askılı bir bluz giydi. Sıra sıra dizilerde ince topuklulara baktı, olmadı küçük geldiler. Canan Abi'sini makyaj yaparken izlediği kadarıyla gözlerini siyaha, dudaklarını ateş kırmızısına boyadı. Tülbendini çıkarıp, kendinden dalgalı, kınayla kızılaştırdığı saçlarını elleriyle havalandırıp, dizilerde gördüğü kadınlara öykünerek arkaya doğru savurdu. Aynadaki kadına baktı, beğendi. Canan Abi'sinin verdiği sutyenin içindeki göğüslerini alttan kaldırıp, vücudunu dikleştirirken, sol omzundaki siyahımsı morluğu gördü. "Karaltısı kalkasica, elleri kırılasic a it," diye söyledi. Allah'tan

yüzüne vurmamıştı bu defa. Morluğu görüp de keyfini kaçırmamak için yan döndü.

Sanki topuklu bir ayakkabıyla yürüyormuşçasına, parmak uçlarında yükselip, kalçalarını kıvrarak yürüdü, salona geçti. Şarap kadehine meyve suyu koydu. Koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Canan Ablası'nın ince uzun sigaralarından yaktı. Beceremedi içmeyi ama söndürmedi. Parmaklarının arasında tutmak, içiyormuş gibi yapmak hoşuna gidiyordu. "Keşke onun yerinde olsam," diye iç geçirdi. "*Bu eve, eşyalara, giysilere ben sahip olsaydım, başımda da o kör olasınca olmasaydı n'olurdu sanki*"nin düşlerine dalacakken kapının zili kuş gibi öttü. Şaşırdı. Kimdi acaba, nasıl açacaktı bu haliyle kapıyı. Sigarayı telaşla, hâlâ yanar vaziyette küllüğe bıraktı. Sessizce kapıya yanaştı, gözetleme deliğinden baktı. Canan Ablasıydı. "Eyvahlar olsun! Kızardı şimdi, nereden uyduş şeytana" diye düşünürken, anahtar döndü kilitte. Güler kapının arkasına sindi, içeri giren Canan onu görmeden, hafif bir tekme darbesiyle kapadı kapıyı.

"*Şimdi bana kaybolan yıllarımı verseler*" şarkısını mırıldanarak ayakkabılarını çıkarıp fırlattı. Canan'ın keyfi yerindeydi. Kerkenez moruk istediğinden daha da fazlasını vermişti. Epey uğraşmıştı, denemediği numara kalmamıştı pörsük için, ama değmişti. Sarhoş adımlarla yalpalayarak yatak odasına doğru gidecekken, koridordaki aynadan gördü Güler'i. Önce tanıyamadı sonra bastı kahkahayı.

"Kız Güler sen misin? Ne güzel olmuşsun öyle. Gel gel yaklaş, dön şöyle bir bakayım." Güler çekine çekine yaklaştı.

"Abla kızma n'olur, şeytana uyduş, bir daha tövbe!"

"Vay, vay, vayyy!" Salona doğru itekledi kızı.

“Ooo şarap mı içiyorsun?”

“Yok abla meyve suyu.”

Canan, Güler’in kadehini aldı. İçerisine, evin en gösterişli köşesi olan bardan aldığı votkadan koydu biraz. Kendine -her zaman olduğu gibi- sek doldurdu. Küllükte sönmek üzere olan sigaradan kuvvetli bir nefes çekti, havaya savurduğu dumanların arasından baktı Güler’e. Kız elleri önünde cezaya kalmış bir çocuk misali bekliyordu.

Sesini mümkün olduğunca yumuşatmaya çalışarak “Otur hadi dikilme, kızmadım,” dedi. Kadehi uzattı. Yüreğine dokunmuştu kızın o hali. İyi kızdı Güler. Becerikliydi. Güvenilirdi, kaç kez sağa sola mahsustan para bırakmıştı, almamıştı hiç. En önemlisi de meraklı değildi. İşini yapıp giderdi.

“Gel otur hadi biraz dertleşelim seninle.”

“Abla ben geç kalmayım, seni de rahatsız etmeyim.”

Burada, bu kılıkta, hiç alışkın olmadığı şekilde Canan Ab-la’sıyla oturmak bir garibine gidiyordu. Üstelik Rıza’yı, öfkeli gözlerini, köpük saçan ağzını, yaba ellerini, o ellerin hınçlı gücünü düşündükçe tedirginliği artıyordu. Ama kalkamıyordu, kapana sıkışmış fare gibi. Her yanını ter basmıştı. Elindeki kadehi bilinçsizce kaldırıp kafasına dikti. Köyündeki pınarın serinliğini hissetti.

“Yavaş kızım çarpılırsın sonra,” dedi Canan ama bir kadeh daha doldurdu Güler’e. Tiz bir kahkaha atarak “Haydi şerefe bakalım. Kimse bu şerefsiz Şeref” dedi. Yerine geçti, uzanır gibi yanlamasına oturdu beyaz deri kanepeye.

Bir taraftan içiyor, bir taraftan yıllardır içinde biriktirdiklerini kusuyordu Canan.

“Bıktım, nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Tiksiniyorum erkeklerden. Bencilliklerinden, ikiyüzlölüklerinden, daha iyi olma çabalarından, komplekslerinden. Daha çok da bedenlerinden, kokularından, salyalarından, kıllarından, kayan gözlerinden nefret ediyorum. İimde daha uzun kalabilmek için, bedenlerini tüketircesine zorlarken, çıkardıkları hayvani seslerden iğreniyorum. Kendi yeterliliğine güvenmeyen, “İyi mi, hoşuna gidiyor mu,” diye sürekli sormalarından bıktım. Hepsinin tek düşüncesi var düzmek, düzüşmek bile değil. Yoruldum artık,” derken başını iki elinin arasına aldı, sıktı sıktı. Biraz daha güçlü sıkarsa zihnindekiler yok oluvercekti sanki.

Güler, Canan’ın her söylediğini anlamasa da, yüreklerinin buluştuğunu hissetti. O güçlü, erişilmez kadının bu kadar üzgün ve çaresiz olduğunu görmek iini acıttı. ekinerek de olsa gitti yanına oturdu, uzandı titreyen parmaklarıyla, saçlarını okşadı.

Canan yukardan aşağı yol yol dökülen siyah çizgilerle dolu yüzünü, duvarın ıplaklığına çevirerek:

“Annem öldüğünden beri hiç kimse okşamadı saçlarımı,” diye mırıldandı. Gözlerini kapadı, yumuşak mavi kırlentlerden şefkat dilenircesine arkasına yaslandı.

“Ne isterlerse yapmak, nerelerini isterlerse oralarını öpmek, okşamak, yalamak zorundayım. Ben yokum, hangi fanteziyi yaşamak isterlerse ben oyum. Makine değil ama makine, köle değil ama köle. İlk başlarda daha kolaydı. Gözlerimi kapatırdım. Üzerimdeki adamın sevgilim ya da ko-

cam olduğunu düşünürdüm. Bir süre için yapıyordum bu işi ve sonra onunla karşılaşacak, bu sayfayı kapatıp her şeye yeniden başlayacaktım. Ama olmadı, olamaz da.”

Dinlerken kendine döndü Güler. O da köle değil miydi sanki? Evlenmiş ve sadece bir erkeğin kölesi olmuştu. “Boş ver be abla, evlenenlerin başı göğe mi eriyor? Biri de bir, bini de,” dedi söylediklerine kendi de şaşarak.

Gülümsedi Canan, dişleri o kadar sigara ve içkiye rağmen sedef sedef parlıyordu biçimli dudaklarının arasından. “Haklısın, şimdi bir erkekle yuva kurma hayallerim yok. Bitmesini bekliyorum artık. Gözlerimi kapatıyorum, kulaklarımı, burnumu. Sadece bacaklarımın arasını açıyorum. Çocukluğumda ip atladığım gibi ‘*bir-iki-üçbuçuk-dört-beş-altıbuçuk-yedi-sekiz-dokuzbuçuk-onbuçuk...*’ içimden sayıyorum.”

Bir tane daha ver dercesine, boş bardağı kafasıyla işaret etti Canan. Güler kadehini uzatırken, omzundaki morluğu gördü. Kemerle falan vurulmuş olmalıydı, iyi bilirdi acısını. Bir dikişte bitirdi içkisini. Yanında oturan Güler’in omuzuna dokundu.

“Kocan olacak hayvan değil mi? Hepsi aynı bokun soyu. Topunun köküne kibrit suyu.”

Yitirdiğini sandığı bir şefkat duygusuyla, okşadı morarmış yeri. Parmakları omuzlardan aşağılara kaydı. Sert değildi, kullı da. Parmak uçlarından aldığı zevk tüm bedenine yayıldı ılık ılık.

“Çıkar üstündekileri.” Bas-baritonda sesi.

Güler öyle kıpırdamadan, bön bön bakıyordu. Canan denetimsiz bir şekilde, şifon bluzun açık yakasından ellerini içeriye soktu. Sıcacıktı memeleri. Okşadıkça, meme uçları dikleşti Güler'in. Usta elleriyle soydu genç kadını. Öptü memelerini, en son ağzının alabildiği kadar aldı ağzının içine, çocukluğunun şeftali tadındaydı. Dişledi yılların özlemiyle. Dudaklarına uzandı, aralıktı dudakları, ıslaktı. Ne öptüğü, ne onu öpen sayısız dudaklara benziyordu. "Muhteşem, muhteşem" diye fısıldıyordu, elleri, dili, çenesi Güler'in bedeninde gezinirken. Her bölge, her kıvrım, her kuytuluk yeni bir zevk sunuyordu Canan'a. Erkek bedeniyle özdeşleştirdiği sevişmeye karşı hissettiği tiksinti geçiyordu.

Sevdiğiyle ilk kez sevişen bir genç kızın heyecanını yaşıyordu Canan. Bir eli kızın baldırını sıkarken, diğerini külotunun içine soktu. Kendinden geçmiş Güler, gözlerini güçlkle aralayıp:

"Abla kurbanın olayım etme," diye mırıldandı. Bugüne dek hiç duymadığı bir esriklikle titriyordu.

"Sus konuşma, hem çok hoşuna gidecek, hem de çok para vereceğim!"

KAPAN

Sezen'in Kararı

O gittiğinden beri yatıyorum. Gözüm yanımdaki çukursuz yastıkta. Birkaç kısa kıl. Artık kapıya kadar geçirmiyor, uzun uzun öpmüyorum. Ne zaman geleceksin? Sormuyorum. İsteksizce kalkıp yıkanıyorum.

Ondan kalanların kokusuna, buruşuk yatağa dönemem. Salona geçiyorum. Terkedilmiş masa. Özenle hazırlanmış yemekler donmuş yağlarıyla, tabakta yarım. Şaraplar kadehte. Küllükte kendi kendini içmiş iki sigara, külleri birleşmiş. Pencerenin önündeki koltuğa çöktüm. Belki gitmemiştir. Belki döner gelir. Mümkün mü? Pijamalarını giymiş, onun

yanına uzanmıştır. Doygun, huzurlu, tam. Arkadan sarılmıştır. Ya da karısı ona. Başı omzunda. Çok seviyormuş karısı. Benim gibi. “Nedir bu kadınların erkeklerin omzunda uyuma merakı anlamadım gitti.” Sevişmeden öyle kuzu gibi yatılır mıymış. “Tamam, seviştikten sonra yatalım. Hiç değilse bir kez. Sabaha kadar. Omzunda uyumak, gözlerimi açınca seni görmek. Seninle kahvaltı etmek istiyorum.”

Bülent’e kızmaya, beklenti içine girmeye hakkım var mıydı? Kandırmamıştı ki. Ben de istemiştim birlikte olmayı. Aliye’den ayrılırim, seninle evlenirim gibi bir vaatte bulunmamıştı ki. İstekleri ve verebilecekleri aynıydı. Değişen bendim. Sevgim, beklentilerim. Arkadaşlarımla, ailemle tanıştırmak, sokaklarda el ele dolaşmak, sabahlara kadar dans etmek, konsere gitmek. Evli olmasaydı bunları yaşırmıydık?

Aynalarda kendime elalem gözleriyle bakıyorum. Gördüğüm, eski Türk filmlerindeki sarışın, yılan gözlü kadın. An-nem bilse. Nankör. İyilik yapan eli ısırın köpek. Teyzemin arkadaşıydı Aliye Hanım. Avukatlık stajını kocasının yanında yapmamı sağlayan. Hiçbir şeyin farkında olmayan. İyi ki. Kafasındaki türban gözlerini de örten.

Aliye Hanım büroya geldiğinde -ki nadiren- önce tedirgin olur, kızarır, sonra kadının çevresine yaydığı huzurla dururlurdum. Sadece benim değil, sekreter kızın da, Bülent’in de davranışları değişirdi. İkonlardan çıkmış bir azize. Sevgiden çok, saygıyı hak eden. Bakışları şefkatli. Ama zaman zaman farklı bir gözle bakardı, anlamlandıramadığım. Kısa eteğimin altındaki uzun bacaklarıma. Hoşuna gidermiş gibi. Çekiştirip dururdum eteği, bacak bacak üstüne atmazdım.

Bülent'in masasındaki çerçevenin yeri hiç değişmezdi. Masanın tam ortasında, koltuğunun karşısında. Üç oğlu ve karısıyla. Gururlu. Son günlerde sık sık, fotoğrafın karşısına geçiyor, türbanın altına kendi yüzümü koymaya çalışıyorum. Olmuyor. Aslında benim derdim evlenmek, Aliye Hanım olmak değil. Hele hele Aliye ve çocuklarının mutsuzluğu üzerine mutlu bir evlilik. Asla.

Bir dönme dolaptayım. Her harekette görüntüler, duygular değişiyor. Hem de peş peşe. Hem de anlık. Bulutların üzerinden, yerin dibine batıyorum. Kasıklarımın yangısını, mide bulantıları izliyor. Ne kadar dayanabilirim ki? Ne kadar sürer ki? Bülent sıkılıncaya kadar mı? Aliye Hanım duyuncaya kadar mı? Durdurmalıyım dönme dolabı. Yarın Bülent'le konuşacağım. Sonra da yeni bir iş, yeni bir şehir belki. Böyle bir şarkı vardı sahi.

Ağzımın pasını yok etmek için dört kez fırçalıyorum dişlerimi, dilimi, damağımı. Deli deli. Kanıyorum.

Bülent'in İsteddiği

Bülent, Sezen'in sandığı gibi huzurla uyumuyor karısının yanında. Yatağa girince, Aliye uyanmış, şöyle bir iç çekip sırtını dönmüştü. Sezen olsaydı yanında yatan. Sarılırdı. Sıcacık. Soğuktu Aliye yatakta. Yemek yaparken, çocuklarıyla ilgilenirken, anne baba hastalandığında onlara bakarken sıcaktı. Bayram ziyaretlerinde. Sezen ise deli bir ateşti. "Bir daha! Bir daha!" Yanan, yakan. Dipdiriydi memeleri. Eti kıpır kıpır. Can veren, yaşatan. Ah keşke Aliye, biraz daha genç ve canlı olsaydı. Ya da Sezen'i daha önce tanımış

olsaydı, Aliye'den önce. O da evlenince böyle olur muydu ki? Yok ama. Aliye en başından böyleydi, ilk gecelerinde de. On altı yıllık evliliklerinde hep karanlıkta sevmiştii karısının bedenini. Soluk alışları hızlansa da Sezen'in çıldırtıcı sesleri çıkmazdı Aliye'den.

Yine de Aliye'nin yerine koyamazdı Sezen'i. Bürodaki kane-penin üzerinde ilk kez seviştiklerinde önemsememiş, hatta sevinmişti bile Sezen'in bakire olmayışına. Şimdi ise rahat-sız oluyordu, başka erkeklere açılmış bacakları yatağında istemiyordu. Sabaha kadar okşayıp öpebilirdi bu bacakları. Ama güvenle dolanıp, uyuyamazdı. Hep böyle sürseydi ya. Sezen'le sevişse çılgınca. Aliye ile uyusa huzurla. Sürmezdi. Kız son günlerde surat etmeye başlamıştı. Yoksa başkasını mı bulmuştu. Kendinden daha yakışıklı, genç. Neden ol-masın. Aslında iyi de olurdu. Kazasız belasız, Aliye, çevre duymadan biterdi kendiliğinden. Ama bitmeden şehir dı-şında birkaç günlük kaçamak iyi olurdu. Şöyle doya doya. Önemli bir duruşma derdi Aliye'ye, benim gitmem gerek. Gitmişken de hafta sonuyla birleştirip bir iki gün dinleni-rim. Ses çıkarmaz. İstemez zaten öyle otellerde tatili. Ben de istemezdim. Haşemasıyla denizde, havuzda yanımda. Yarın sabah konuşayım Sezen'le.

Bikinili kadınlar, tatil, otel fantezileriyle uykuya daldı.

Aliye'nin Niyeti

Aliye, Bülent gelince uyanmış, bir daha uyuyamamıştı. Sır-tını döndü kokuya. Uyur gibi yaptı. Gibi yapmak. En iyi yaptığı şey. Farkında değilmiş gibi. Oysa tabi ki farkındaydı,

Bülent'in bu kez de Sezen'le gönül eğlendirdiğinin. Eminli. Aylardır dokunmuyordu. İyi ki. İnancının emrettiği, erkeğini mutlu etme zorunlğundan kurtulmuştu. Nasıl da zor gelirdi, hele sarhoşken. Sanki haramı ağzından, kendi bedenine geçiyor, günaha ortak oluyordu. Dua ederdi, kokulu dudaklar bedeninde dolanırken. Allahım günah yazma. Şimdi rahattı. Üstelik malum kadınlara gitmiyordu artık. İki yıl önce Bülent'ten kaptığı mantardan çektikleri. Olur olmaz zamanlarda sürekli kaşınması. Muayene masasındaki utancı. "Rabbim bir daha göstermesin."

Hoca Hanım'ın nasihatlerini hatırladı tekrar. "Nisa suresinde yazıldığı gibi teaddüd-i zevcâtı caizdir. Evliliğinin selameti cihetinden hayırlı olacaktır." Burada mühim olan "eşler arasında adaletin" sağlanmasıymış. Kocasından endişesi yoktu bu hususta. "Evliliğin iki ana gayesi vardır. Biri neslin çoğalması, diğeri şehevanî duyguların meşru dairede tatmin edilmesi," demişti Hoca Hanım. Bülent, Allah affetsin, cimaya pek düşküdü. Kocas ne zaman istese geri çevirmemiş, sırtını dönmemişti. Ama gene de... "Şehvani duyguların meşru şekilde tatmin edilmesi" çok mühimdi Aliye için. Ortalık kötü kadın doluydu, yoldan çıkmış biri aklını çelse, büyüyle, muskayla kendisini boşatsa, malı mülkü üstüne yaptırса, ne olurdu Aliye'nin, çocukların hali. Onca zamandır gözlüyordu Sezen'i. Böyle bir niyeti yoktu. Olsaydı anlardı. Helal süt emmiş. Tamam kocasıyla uygunsuz bir münasebeti vardı ama. Kuvvetli, yakışıklı adamdı kocası, zengin. Gönlü düşmüş kızcağızın. Şeytana uymuş demek ki. Rabbim affetsin. Düşündü Aliye. İmam nikâhı şarttı. Zina işliyorlar, o da göz yumuyordu. Hoca Hanım'ın hakkı vardı. Hepsi için hayırlı olacaktı. Üstelik kocası çoluğun çocuğun rızkını kötü kadınlara yedirmeyecekti. O kadar çok şeye göz

yummuştı ki en baştan beri, şimdi isyan etse boşuna olacağını biliyordu.

Daha büyük bir eve taşınıp birlikte yaşarlardı. Kocasıyla aynı çatı altında olmak kâfiydi. Çok çaba sarf etmişti evliliğini devam ettirmek için. Allah'ın izniyle bugünlere gelmişti. Üç erkek evladını büyütmüş, onların geleceklerini, dünyalıklarını güvence altına almıştı. Kayınpederinin, kayın validesinin hayır dualarını kazanmıştı.

Bu işi kızla konuşup bir an önce hallederse, önümüzdeki ay Hoca Hanım'la birlikte Umreye de gidebilirdi, gözü arkada kalmadan. Çok istediği halde nicedir erteliyordu. Bülent'in canına minnet. "Sabah ola hayrola. Önce bir kızla görüşeyim. Sonra da Allah'ın emriyle annesinden isteriz," diye mırıldandı. İnşallah oğlanlar da kabul ederdi. Ezan sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Aceleyle kalktı.

Sezen, üzerinde bornozuyla uyuyup kaldığı kanepeden ancak öğleye doğru kalkabildi. Telefonunda Bülent'in cevapsız çağrıları. Atılan mesaja baktı. "Müjde bebeğim. Bu Perşembe Muğla'ya gidiyoruz birlikte. Oradan da Marmaris. Tam dört günlüğüne. Uçak biletini de otel işini de hallettim. Hazırlığını yap artık."

Marmaris. Yeni açan limon çiçeklerinin ferahlığı, beyaz papatyalar. Issız koylar. Neşesi yerine geldi. Kahve yapmak üzere mutfağa girerken gözü tekrar masaya takıldı. Gün ışığında. Her şey daha kirli. Kokmuş artıklar. Limon çiçekleri

dalında kurudu. Bu muydu istediği? Bulantısını umursamadan, bir sigara yaktı. Biraz daha gözlerden uzak, biraz daha uzun bir kaçamak. Ama nihayetinde kaçamak.

Zilin sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Üst kattaki meraklı olmalıydı. Kapıyı açınca ilk gördüğü lacivert türban oldu.

“Müsait misiniz?”

Aynı kibarlıkla içeri aldı kadını. “Kusura bakmayın, ben üstümü giyinip geliyorum.”

“Geri zekâlısın kızım sen. Neden bakmadan açıyorsun kapıyı. Niye geldi ki? Ne halt edeceğim ben şimdi. Kadın akşamdan kalma yemek masasına bakıyordur. Acaba Bülent’in bir şeyi var mı ki etrafta? Hakaretlere hazır olmalıyım. En iyisi inkâr etmek.”

“Tekrar özür dilerim. Biraz rahatsızım da. Size ne ikram edeyim?” Amaç zaman kazanmak, olası sahneyi geciktirmek.

Sezen mutfaktayken Aliye oturduğu koltuktan kalkmadan bakınıyor etrafa. Gördüklerinden rahatsız gözlerini parmağındaki taşlı gümüşe sabitliyor. İçinden söyleyeceklerini planlıyor bir kez daha. Hafifçe titreyen tepsiden kahvesini alıyor. Köpüksüz. Kahve yapmayı da öğretmeli diye düşünüyor. Gülümsüyor. Sezen’in dudakları dümdüz. Mümkün olsa nefes bile almayacak. Lavanta kokusu. Oysa ne çok sever.

“Söyleyeceklerim sizi şaşırtabilir. Ben çok düşündüm. Görüşlerine itibar ettiğim kişilere danıştım. Neticede...”

“Neler diyor bu kadın. Nisa suresi. Peygamber efendimiz de. Şehavani hisler. İzdivaç. Hayırlısı. İnşallah. İmam nikâhı. Büyük bir evde. Hepimiz.”

Aliye'nin söylediklerinden çok gözlerindeki kurnazlık irkiliyor Sezen'i. Fare kapanına koyacağı peynire bakan gözleri.

Sezen ayağa kalkıyor. Sımsıkı kapalı dudakları açılıyor. "Siz... Siz... Ne kadar..." Duraklıyor. Aliye yarım kalan cümleyi zihninden "iyisiniz" diye tamamlarken, Sezen türbanla bir örnek lacivert eteğe boşaltıyor midesindeki, yüreğindeki artıkları.

DAVETSİZ KONUK

Yaşamı sayfalara, sekmelere bölünmüştü. Her durum için farklı bir sekme, farklı bir şablon. Sabah sekmesi. Gri takımın içine pembe şifon bluz. Hafif bir makyaj, varla yok arası. Doğal güzellikmiş gibi görünen. Ojeler pembe. İki ruj atıyor çantasına. Öğlen nişanlısı için sedefli pembe. Öğleden sonrası için mat pembe. Çantaya yedek çorap. Saçlarının fönü bozulmamış. Boy aynasında önden, arkadan, yandan kontrol. Küçük aynayı yüzüne yaklaştırıyor. O gün yapılacak işlere göre takınılacak yüz ifadelerinin tekrar gözden geçirilmesi. Bugün uzun sürüyor prova. Öğlen Metin ile buluşacak. Kadınsı gülümseyişte zorlanıyor en çok. Düğün hazırlıkları, balayı organizasyonu, davetliler. Öğleden sonra müşteri görüşmesi var. İlk görüşme, ama hakkında

bilgi edinmiş durumda. Anadolu kaplanı. Mobilya üreticisi. Farklı toplum kesimlerini temsil edecek, yaşam tarzlarına uygun bol görsel malzeme, kısa tanıtım yazıları, geçen sene alınan ödülün ön plana çıkarılması yeterli. Adam muhtemelen yüzünden çok sesine dikkat edecek. Ses yüksek perdeden çıkmamalı, biraz da yabancı sözcüklerin arasına inşallah cümleler kullanması iyi olacak.

Anneye günaydın. Yanağa öpücük. Sevgi göstergesi. Telefondan e-postalara bakılırken, hızla yapılan kahvaltı. “Akşam istediğin bir şey var mı?” İlgili, sorumluluk sahibi evlat. Yanağa makyaj bozulmasın diye dikkatli bir öpücük.

Araba sabit hızla, zorunlu kalmadıkça sollama yapmaksızın, aynı caddelerden geçerek, aynı trafik lambalarında neredeyse aynı dakikalarda durarak, otoparkta genellikle aynı yere park ederek saat 9 bilemedin 5-6 dakikalık gecikmeyle işyerinde olurdu.

İşyeri sekmesi. Güvenlikçiye baş selamı. Asansörde kibar mesafeli duruş. Dudaklar dişleri göstermeyecek şekilde iki yana hafifçe kıvrılacak. Yıllar öncesinde ayna karşısında defalarca prova edilmiş gülümseme. Şimdi otomatik.

Çalışma odası, masası en rahat olduğu yer. Koltuğuna oturmadan bilgisayarını açar. Çalışma saati sekmesi de kendiliğinden açılır. Komutlar aynı. Masaüstündeki günlük programa bakıyor. Bitirilecek iki tasarımı var. Yardımcısı ikisi üzerinde de çalışmış. Son düzenlemeler yapılacak.

İlk projeyi açıyor. Young & Healty Sport Center. Anasayfa-hakkımızda- galeri- iletişim-duyurular tamam. Galerideki

fotoğrafları tekrar gözden geçiriyor. Zemin rengi ya da görsellerde özellikle kırmızı ve turuncu. Save tuşuna basınca bir kadın fitness salonundan çıkıp saunaya geçecek. Saunadan sonra Türk hamamı. Pırıl pırıl, incecik çıktığını zannedecek salonun kapısından. İki görevlinin bembeyaz gülüşleri ardında. SPA merkezi sekmesi. Kendisi ne kadar direktse de müşteri mutlaka olsun demişti çekik gözlü kız fotoğrafı. Yerel kıyafetli. Mumlar arasında. Çıplak bir kadın sırtında dizili taşlar. Bu fotoğrafa bakıp merkeze gidecek bir adam. Masaj salonu beklediği gibi çıkmasa da, günün iş stresinden uzaklaşıp rahatlayacak, evine karısına dingin bir şekilde gidecek. Vücut geliştirme sekmesinde, üçgen vücutlu gençler. Hafif terle ısıldayan kaslı kollar. Sivilceli ergenler fotoğraflardaki yüzlere kendi yüzlerini yerleştirip kan ter içinde halter kaldıracak.

Spor merkezinin sayfa tasarımı bitince mola verdi. Sade Türk kahvesi, çifte kavrulmuş tek lokum. Aynı vakitte, aynı şeyleri bir arada yapmanın mutluluğu. Arkasına iyice yaslanarak, yaptığı işten memnun çalışan kadın sekmesini açtı kendine. Hafif bir müzik. Rastgele bir frekansın sunucusuna bırakamazdı bu işi. Özenle oluşturduğu çalma listesini açtı. Pencereden görünen beyazlı mavilikte değil de ekranda dinlendirici görüntüler sayfasındaki maviliklerde kayboldu. Her durum için farklı dosyaları, klasörleri var.

Yardımcısını çağırdı. Anlayışlı direktör sekmesi. Şirkette sadece webmaster olarak çalışsa da direktör imajına sahipti. Spor merkezi çalışması için teşekkür edip, hemen yeni hastane projesini göndermesini istedi. Öğleden önce mutlaka tamamlanmalıydı.

Hızla taradı görselleri, yazıları, yazıların puntolarını. Yeni açılacak geriatri kliniğinin zemini mavi olmalıydı. Kendisi bile inanmıştı gülümseyen sohbet eden yaşlılara. Güler yüz-
lü ve illaki beyaz giysili görevliler güven veriyordu. İyi bir
tasarım. Annesini gönderebilirdi, yedi yıl sonra çocuk okula
başladığında. Bu planı ailenin geleceği klasörüne kaydetti.

Sonra tüp bebek merkezinin sekmesine tıkladı. Doğurganlı-
ğın simgesi yeşil, umutlar yeşertiyordu. Animasyon da olsa
leyleğin bohçasındaki bebek sizin olabilir umudu. Tıbbi
aletler, laboratuvar, eldivenli ellere güven. Bu sekmede fazla
oyalandı. Kendisinin de bu merkeze başvurması gerekebi-
lirdi. Her ne kadar adetleri düzenli seyretse de, kırk yaşına
yaklaşmıştı. Kucağında bebeğiyle türbanlı bir kadın fotoğra-
fı seçti. “Normal yoldan gebe kalması ve anne olması müm-
kün olmayan evli hanımların, çeşitli tıbbi yollarla gebelikle-
rinin sağlanmasında, İslâmî hükümler açısından bir sakınca
görülmemektedir,” yazısını biraz daha büyük puntolarla
yerleştirdi sayfaya.

Ekrandaki saate baktı. Karşısındaki aynayı yüzüne yaklaştı-
tırdı. Kaşları, kirpikleri, kulağındaki küpeler, saçları olması
gerektiği gibiydi. Sedefli rujunu sürdü. İçindeki ne istediğini
bilen, kendine güvenen, bakımlı, özgüvenli kadın dışına da
yansıyor. Ama kendine güven makyajını hafifletmeliydi.
Artık biliyor erkeklerin kendine çok güvenen kadınlardan
çekindiklerini. Biraz heyecanlı, uyumlu, yumuşak ifadelere
ihtiyacı var. Her şeyi ayarlamış olsa da, “sen bilirsin, sen nasıl
istersinle” bitecek seçenek sunma. Gülümsemesi daha kadın-
sı olmalı. Kokusu da. Oysa düğünün yapılacağı yer, mekân
süslemesi, mor ve beyaz satenler, davetiye tasarımı, gelinlik
modeli, balayında gidilecek yer, hepsini planlamıştı.

Buluşacakları restorana üç dakika önce vardı. Bir bankada yatırım uzmanıydı Metin. Müşteriyle görüşmesi uzamış olmalıydı, henüz gelmemişti. Beklerken cep telefonunu çıkardı mesajlara baktı. Merak etmesini gerektirecek herhangi bir veri olmadığı için merak etmedi. Daha önce tanıştığı kismetleri error vermişlerdi. Birisi eşinden boşanmıştı, iki çocuğu vardı. Çocuklar ilerde daha çok error verebilirdi. Diğerinin maddi durumu iyi değildi. Sanatçı, şair iyiydi, çok romantikti, ne güzel şiirler yazmıştı kendisine. Ama parasızdı. Oysa Metin hem yakışıklı, hem eğitimli, hem başarılıydı. En önemlisi kendisi gibi bekârdı. Aradığım güzel ve güçlü kadını bulamadım demişti. Demek ki o da kendisi gibi iyi bir kaptandı. Hayat felsefesini özetleyen Tom Robbins'ın *"Kendi gemine kaptanlık edemiyorsan, yanlış limana vardığına şaşırmmamalısın."* sözünü yüksek sesle tekrarladı.

On beş dakika geçmiş, gelmemişti. Yemeğini tek başına yedi. Yemek yerken, yolda eli birkaç kez telefona gitse de aramadı. Onun araması, açıklaması, özür dilemesi gerekiyordu. Hayal kırıklığı, kızgınlık sekmesini ancak ofisin kapısından girerken kapatabildi. İç dünyasının dışına yansımaya engel koruyucu komutları resetlemesi biraz daha uzun sürse de, patronun odasına girmeden, mat pembe rujunu sürmüştü.

Akşama doğru aradı nişanlısı. Sesi farklı. Annesinin en sevdiği vazoyu kırmış çocuk sesi.

Aynı buluşma yeri. Metin ondan önce gelmiş. İyi kesimli ceketinden anlıyor o olduğunu. Omuzları düşük, sırtı eğik duruşu o değil. Parmakları habire peçeteyi katlayıp duruyor, hafiften de titriyor gibi. Konuşmuyor. Alışık olmadığı bir

durum. Yine de anlayışlı, sevecen kadın sekmesini açınca, karşısındaki kısmen rahatlıyor.

“Arkadaşım Alper’i anımsıyor musun?”

Anımsıyordu. Görsel belleği tabi ki çok güçlüydü. Yeşil gömlekli, yeşil gözlü, esmer Alper’i. Küçük nişan törenine davetsiz gelmiş, tören bitmeden de ayrılmıştı. Tebrik ederken, davranışları abartılı, sanki sarhoş, bakışları ise düşmancaydı.

“Kusura bakmayın, iyi bir arkadaşın evliliği insanı her zaman kıskandırır,” demişti. Mesafeli soğuk gülümseyişiyle Alper’in elini sıkarken, onu çoktan görüşülmemesi gerekenler klasörüne göndermişti.

“Alper dün gece intihar etmiş! Ölmüş!”

Bu haber karşısında yeni bir sekme açması gerekiyordu. Arkadaşının ani ölümüne üzülen, sevdiği adama şefkat, teselli sekmesi. Bugüne dek ihtiyaç duymadığı. Üstelik arka planı doldurmadan, gerekli verileri edinmeden program da, tasarım da yapamazdı.

“Neden?”

Kekelemeye başladı. Sanki Alper’in ölümünden öte ters giden bir şeyler vardı.

“Alper AIDS’miş!”

Hızla taradı Alper’le temasını. Anti-virüs programı. Tokalaşmayla geçmezdi. Rahat bir nefes aldı. Teselli sekmesini

şimdi oluşturabilirdi.

“Biz bir ara çok yakındık. Ben de...”

Duyduklarını zihninde tekrarlayarak, görüntüye dönüştürdü. İkisi bir ara çok yakın. AIDS'ten ölen birkaç ünlü ismin zayıf yüzü. Damat Metin'in tabutta yatan Metin'e dönüşen görüntüsü. Renkler karışık. Kırmızı, sarı, mor, bembeyaz. Harflerin uçları sivri sivri. Parametrelerin içi boş. Komut giremiyor. Programlarına virüs girmiş. Dosyalar, klasörler birbiri ardına siliniyor. Şaşkınlık, hayal kırıklığı, öfke, dehşet. Bütün komutlar, bütün sekmeler iç içe. Programlarına, tasarımlarına hayran Narkisos suya düşüyor.

Sudan kafasını çıkardığında rahat bir nefes alıyor. Öpüşme ve bir yüzeysel sevişme. Birlikte olmamıştı Metin'le. Hamile kalabileceği döneme göre ayarlamıştı düğün tarihini. Metin'in spermlerinin de daha yoğun olacağını hesap ederek. Ağzı kokmuyordu ama yara falan. Mutlaka test yaptırmalı.

Bir bardak su içiyor. Ellerinin titremediğini görmek rahatlatıyor. Soluk alışı normal. Özel bir ifade takınma ihtiyacı duymadan. Yüzüğü parmağından çıkarıp Metin'in önündeki boş tabağa bırakıp, çıkıyor. Adımları her zamankinden hızlı.

Metin düşünen adam heykeline dönüşmüş. Yanına yaklaşanı tabağındaki yüzüğü alana dek görmüyor. Gördüğünde ise gözlerindeki şaşkınlık dehşete dönüşüyor. “Korkma lan gerçekten inandın mı öldüğüme?” Dehşet öfkeye dönüşüyor. “Ben demedim mi seni o kadınla evlendirmeyeceğim diye? Bak ben de planlar, programlar yapabiliyorum.” Öfke

rahatlamaya dönüşüyor Metin'de. Hınzırca gülüyor Alper. Dişleri iki parmağı arasında çevirdiği tek taş yüzükle birlikte parlıyor.

BİR MAHİNUR HİKÂYE

Büyük Tiyatro'da balkon, en ön sırada, sıkıntıyla oyunun başlamasını bekliyorum. Yanıma birisi oturuyor. İyi akşamlar beyefendi. Beyefendi? Benmişim. Kırıldı kırılacak bir ses. O sesin sahibi olamayacak kadar çizgilerle dolu bir yüz. Kibarca gülümseyince çizgiler yumuşak yumuşak çoğalıyor. Uçuk pembe bir krapon kağıdı. Sesim kendiliğinden kibarlaşıyor. İyi akşamlar hanımefendi.

Elimdeki kitapçıktan çok yanımdaki kadına bakıyorum, belli etmemeye çalışarak. Kucağında parlak deri bir çanta. Parmaklarını çaprazlayıp çantanın üzerine koymuş. Çeşitli boylarda dört yüzük. Ellerin üzeri kahverengi benekler. Yüzüklerin parlaklığıyla tezat. Tırnakları ojeli, ojeler yer yer

kenarlara taşmış. Çivit mavisi eteği tam diz hizasında. Sırtı koltuğa yapışık, omuzlar yıl çekimine yenik. Nergis kokusu, kış güneşi. Önümüzden üç dört kişilik genç bir grup geçiyor. İçlerinden birisi kadının ayağına basıyor. Bir eliyle önümüzdeki kırmızı deri platforma tutunarak, ayakkabısını silmek üzere eğiliyor, zorlanıyor. Mendili alıp müsaadenizle diyorum. Nasıl bu kadar centilmen olduğuma şaşarak. Ayağını zarif bir şekilde öne uzatıyor. Küçük lacivert ayakkabının üzerindeki spor ayakkabısı izlerini yok ediyorum. Özür diliyor, mahcup bir memnuniyetle. Öne düşen saçlarını parmaklarını arasından geçirerek arkaya doğru ittiriyor. Zarif parmaklarının hareketi genç bir kadın kıvraklığında. Elin aşağı inerken havada çizdiği yay büyülüyor beni. El ne kadar kırışık olsa da. Müzisyenler yerlerini alıyor. Orkestra şefi gelince alkışlar. Gözüm hep ellerinde, alkışlarken hafif bir ses çıkarıyor. Sol eli sabit, sağ el parmakları sol elin ortasına hafifçe vuruyor.

Oyun süresince ses çıkarmamaya dikkat ederek parmaklarıyla tempo tutuyor. Ama coşkulu bir dans esnasında, parmakların temposuna ayakları da eşlik ediyor. Ara veriliyor. Birlikte çıkıyoruz. Her basamağı ayağının biri diğerini bekleyerek iniyoruz, sabırsızlıklara inat. Fuayedeki büyük avizenin ışığında sezdirmemeye çalışarak süzüyor beni. Kirli kotum, bağcıkları çözükle spor ayakkabım, tişörtümden utanıyorum. Giysilerimi bağışlatmak istercesine daha da kibarlaşıyorum. Kahve içer misiniz ya da çay? Teşekkür ederim. Kağıt bardaklardan içemiyorum. Sürekli gülümsüyor. Avizeden dökülen ışıklar gözlerinde çoğalıyor. Derinlerde parlıyor iki küçük mavi (neydi o taşın adı, buldum) safir. Göz kapaklarına sürdüğü far kenarlara doğru dağılmış. Kül rengi mi denir bilmiyorum, griler, beyazlar ve çok az inatçı siyah-

lar tepede kabarık olsa da, aşağı doğru, ensenin bitiminde uslu uslu kıvrılmış.

Siz nasıl buldunuz temsili? Danslar, müzik bana maziyi hatırlatıyor. Ahhh ne güzel günlerdi! Ankara Palas'ı bilir misiniz? Balolar olurdu. Eşim İçişleri Bakanlığı'nda görevliyken her hafta sonu giderdik. Kendim dikerdim, tuvaletlerimi. Ceketinin içindeki kruvaze gömleği minik bir tavus kuşuyla tutturulmuş. Sanki o tavus kuşundan çıkıyor ince çatlak ses.

Hayır, hiç çalışmadım. Tahsilimi, en pişman olduğum şey, yarım bıraktım. Eşim Galip Bey tam bir bürokrattı. Ağırbaşlı. Kendi mirasını aynen yaşatacak bir varis yetiştirdikten sonra vefat etti Ali Bey. Nur içinde yatsın. Oğlumuz var. O da İçişleri Bakanlığı'nda çalışıyor. Ses gururlu ama çok ince bir alay tınısı seziyorum.

Ara bitmeden geçelim mi? Gene aynı yavaşlıkla çıkıyoruz merdivenleri. Bir ara tökezliyor. Kolunu tutuyorum. Soğuk bir tahtayı. Yerimize, ışıklar kapandığında ancak oturabiliyoruz. Benim gözlerim sahnede olsa da, kendim bir balo salonunda. Yanımdaki kadını hayal ediyorum. Saçları uzuyor, bedeni dikleşiyor, kırışıkları yok olmuş. Omuzlarını açıkta bırakan, uzun bir elbise var üzerinde, gece mavisi. Önüne düşen saçları az önceki gibi zarif parmak hareketleriyle arkaya doğru itiyor, kulağının arkasına sıkıştırıyor siyah bukleleri. Karşısında ben. Parmakları avucumda. Pistte kayıyoruz. "Mazi kalbimde bir yaradır..."

İkinci ara. Fuayede geniş deri koltuklara oturuyoruz. Minik bir mentollü şeker uzatıyor. Göz kırpmak istiyor, sarkık gözkapaklarına söz geçiremiyor. Şimdi sıra sizde. Siz anlatın.

Üniversitede sanat tarihi okuduğumu, iki yıl önce mezun olduğumu ama iş bulamadığımı, şimdi ise KPSS sınavına hazırlandığımı söylüyorum. KPSS'yi bilmiyor. Açıklıyorum. Nasıl yani üniversite mezunu olduğunuz halde bir kez daha mı imtihana tabi tutuluyorsunuz? Enteresan. Asıl enteresan olan sizin yaşamınız, anlatır mısınız lütfen? (Neden bu kadar merak ediyorum ki?)

Eşim Necip Bey vali olarak taşrada görevlendirilince on dört yıl Anadolu'da yaşadık. Eşinin üç ismi olması dikkatimi çekiyorsa da sormuyorum. Orada tiyatro salonları yoktu, balolar da nadiren düzenlenirdi. Temsilleri gazetelerden, mecmualardan takip ederdim. Eşim benim kadar müptela değildi sanata. Bu arada üçüncü perde başlamış olmalıydı, fuayede yalnız kalmıştık. Işıklar söndükten sonra salona girmek münasip olmaz diye girmiyoruz. Birlikte belki başka bir oyun izleriz. Ah evet çok sevinirim. Oğlum sevmiyor tiyatro, bale, opera izlemeyi. Ben hep yalnız geliyorum. Ayda bir kere. Önümüzdeki ay Macbeth'i izleyeceğim diyorum. Üç kez izlemiş farklı oyuncularından, ama tekrar izleyebilirim diyor. Telefon numarasını istiyorum. Hatırlayamıyor. Sayılarla aram hiç iyi olmadı. Gene göz kırpmaya çabası. Çantasında aradığını bulamayınca biraz daha titrekleşiyor parmakları. Ahhh nihayet! Eski model telefonunun rehberine kaydediyorum. Kendi numaramı çaldırıyorum. İsminiz? Ben Mahinur. İçerden alkış sesleri duyulmaya başlayınca, aceleci adımların gazabından korumak istiyorum, yavaş adımları. Merdivenleri inerken önce tırabzanlara tutunacak gibi yapıyor, vazgeçip koluma giriyor. Sırtını dikleştirdiğini görüyorum. Bir kez daha göz kırpmak istiyor, belki de tiki var diye düşünüyorum.

Güvenlik girişindeki görevliyle konuşan orta yaşlı bir adam bize doğru ilerliyor. Adamı tanımıyormuş gibi. Anne biraz acele eder misiniz? Oğluymuş demek. Sesi duyunca aydınlanıyor yüzü. Kolumu bırakıyor. İyi akşamlar Mahinur Hanım. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Mahinur Hanım'ın yüz çizgileri genişliyor, yayılıyor yumuşacık. Oğlu soğuk bir baş selamı veriyor. Büyük kapının önünde bekliyorum. Adam adımlarını kadınıninkine uydurmakta zorlanıyor. Tam arabaya binecekken kadın dönüp arkasına bakıyor. Bir şeyler söylüyor adama. Adam merdivenleri hızla çıkarken yol veriyorum. Vestiyere yöneliyor. Elinde lacivert mantoyla çıkarken bana çarpıyor, pardon demek bir yana, dönüp bakmıyor bile. O akşam Mahinur Hanım'ı düşünüyorum, daha doğrusu gençliğini. Kulaklarımda taş plaklar. "Bir kızıl goncaya benzer dudağın..."

Macbeth'in hafta sonu gösterimi için, balkon en önden, iki bilet alıyorum. Arıyorum. Açılmıyor telefon. Bir kez daha, bir kez daha. Aloo buyrun efendim. Kendimi tanıtıyorum. Hatırlamıyor. Biletleri aldım. Hangi biletleri? Macbeth tılsımlı sözcük. Ahhh evet, siyah tişörtlü uzun saçlı beyefendi.

Oyundan yarım saat önce gidiyorum. Bekliyorum dışardaki sütunlardan birine sırtımı dayayarak. Gömleğim ütülü. Köşedeki büfeden de mentollü şeker aldım. Oğluyla geliyor. Yanımdan geçerken bakmıyor yüzüme. Bozuluyorum. Oğlu bileti kapıdaki görevliye uzatıyor. Yardımcı olun. Rica değil emir. Aynı giysiler, aynı ayakkabılar, aynı çanta. İncecik bileklerin üzerinde yığılmış çorapları yüreğimde kat kat. Bu kez yeri arka sıralarda. Benim yanımdaki koltuk boş, böyle buyurmaz mısınız Mahinur Hanım? İnce çizgiler yumuşacık çoğalıyor yanaklarında, göz kenarlarında. Eli bilekten öne

doğru eğik, serçe parmağı yukarıda. Dans edecektiniz gibi. Oturana dek bırakmıyorum.

Kırmızı ceketli siyah mini etekli kızdan aldığım kitapçığa bakıyoruz. Aaa baş aktrisi tanıyorum. Yıllar önce Gazap Üzümleri'nde Roz'u oynamıştı. Belleği yaşına göre müthiş. Biliyor musunuz Lady Macbeth'i ben de oynadım. Tabi bu kadar büyük salon değil. Nasıl ne zaman? Sorum karanlıkta kalıyor. Lady Macbeth'in repliklerinde dudakları kıpır kıpır. Ara verilince siz çıkın ben geliyorum deyip fırlıyorum. Annemin misafirlere sakladığı fincanlardan yürütmüştüm. Kahveyi ona yaptırdım. Çantamda bir de bitter çikolata vardı. Ahh ne kadar düşüncelisiniz. Parmaklarını yüzümde gezdirdi. Tanrım sanki dokunmuyor öpüyordu. Bugüne dek tanıdığım hiçbir kızda yoktu bu zarafet. Evet sizi dinliyorum. Lady Macbeth. Çıngıraklı bir kahkaha çevremizdeki başları bize döndürdü.

İzmir'de özel bir tiyatro kumpanyasıyla çok yıllar evvel. Kostümlerimi kendim dikmiştim. Benim merak ettiğim kostümler değil, eşinin nasıl izin verdiğiydi. Müsaade etmezdi ki. Ben zaten o yıllar terk etmiştim onu. Mizaçlarımız uyuşmuyordu. O yaşamı izlemeyi tercih ederdi. Gerekirse müdahale etmeyi. Ben hep yaşamın içinde olmak istedim. Işıklar altında. Zevk. Eğlence. O ise gerek karakterinden, gerekse de mevki icabı hep ağırbaşlı, muvazeneli hareket etmiştir. Doğu vilayetlerinin birindeydik. Küçük bir tiyatro kumpanyası gelmişti. Lisenin merasim salonundaydı temsilcileri. Ben en önde protokolda. Eşim rahatsızdı gelmemişti. Baş aktör öyle bakıyordu ki gözlerime. Çiçeği verirken elimi tuttu. Nasıl oldu anlayamadım. Bir hafta kaldılar. Giderlerken ben de yanlarındaydım. Ama ben ona aşık olmadım.

Benim aşkım sahneydi, ışıklardı. Onun için gittim. Şehir şehir dolaştım. Maalesef tahmin ettiğim gibi olmadı. Kötü salonlar, kabiliyetsiz oyuncular. Kaba insanlar. Otel odaları. O güne dek alıştığım konforlu hayat tamamen değişmişti.

Bu arada oyun başlamış fuaye boşalmıştı. Ona fincanda kendime kağıt bardakta bir kahve daha aldım. O şartlarda devam etmem imkansızdı. Ankara'ya döndüm, ailemin yanına. Ailemin eşimi ikna etme teşebbüsleri netice vermedi. Boşandık. Oğlum tabi ki onda kaldı. Evimiz Tunalı'daydı. Aynı cadde üzerinde teyzemin küçük bir butiği vardı. Onunla çalışmaya başladım. O yıllarda yaşamım ev, butik, Şinasi Sahnesi ve Akün Sineması'ndan ibaretti. Bir de Kuşulu Park. Neredeyse her temsili, her filmi izlemişimdir. Sinema ihtirası bu dönemde başladı. Butikte başkalarına kıyafet dikmek, beğendirmeye çalışmak benim mizacıma uygun değildi. Ankara'da yaşam sıkıcı. Balolar da olmayınca, ruhsuz, ciddi, ağırbaşlı beton şehir. Eski kocam gibi. Bir genç kız kıkırdıyor karşımda. O an anlıyorum, yaşlı bedene hapsedilmiş, genç kız ruhunu. Kocamı nasıl bıraktıysam o kara şehri de bıraktım, ışıklara koştum. Yeşilçam'a. Ama neden bilmem, ya yeteneksizdim, ya da yanlış insanlarla karşılaştım. Gene aynı sefil otel odaları, yaz kış setlerde geçen günler. Birkaç önemsiz figüranlık dışında oynayamadım filmlerde. Bir gün hizmetçi kızı oynayacaktım. Yönetmen bağırmıştı hizmetçisin sen kraliçe değil, o nasıl burun kaldırma öyle artist bozuntusu. Tepsiyi yönetmene fırlatıp çıktım setten. Tekrar dönmek istemedim. Biliyordum, o kısmet bir gün önüme çıkacaktı. Sanki her köşe başında bir aktörle, bir yönetmenle karşılaşacaktım. Olmadı. Karşıma en iyi kısmet olarak Tarla başı'nda lokantası olan bir adam çıktı. Onunla evlenmeyi niye kabul ettim biliyor musun? Adam

benim yemek yapmamı istemiyordu. Yani filmi yarıda kesip akşam yemeği yapmayacaktım. Taksim'de çok şık sinema salonları, pastaneler vardı. Oralara giderdim. Kocamla değil ama yalnız. O afedersin bıçak tutmayı bile bilmezdi. Aslında iyi adamdı Necati. Muhitteki diğer esnafların dedikodusu olmasa, ne sinemaya ne tiyatroya gitmeme karışırđı. Ama zamanla kızar oldu. Para bırakmamaya başladı. Evin ihtiyaçlarını kendi alıyordu. Sinemaya gitmeyim diye. Ben de evdeki kutu kutu yağları, pirinçleri, nohutları komşulara satıp, yine sinemaya giderdim. Bunu duyunca çok kızmış Mustafa. Ahh ne fena hatırlamak bile istemiyorum. Tokat atmıştı. Elleriyle yüzünü kapadı. Kuru çizgiler sağanak altında. Çantasından mendili bulması uzun sürdü. Gözlerini titrek parmaklarına rağmen özenle sildi. Ahh bilemezsiniz! Fena çok fenaydı. Kapıyı kilitlerdi üstümden. Ama kaçtım. Bir gece aynı filmlerde gördüğüm gibi. İlaç kattım birasının içine. Yatmadan önce mutlaka bir şişe bira içerdı. Filmlerde kızların içkisine katılırdı ilaç, ben kocamınkine kattım. Hayır dönmedim Ankara'ya. Bir arkadaşım vardı. Oyuncuların makyajlarını yapar, giyinmelerine falan yardımcı olurdu. Onunla çalışmaya başladım. Sürekli setlerdeydim. Arada ufak rollerde de oynuyordum. Hayallerimin gerçekleşmesi an meselesiydi, oyuncularla, yönetmenlerle o kadar yakındım ki. Her an. Her an. Olabilirdi. O zamanların meşhur bir aktörü vardı, adı bende kalsın. Bir gün bir paket verdi bana. Saklamamı istedi. Sakladım. İçinde ne olduğunu bilmiyordum. Polis açınca gördüm, beyaz toz, uyuşturucuymuş. Ahh hatırlamıyorum ne kadar, bir müddet kaldım hapishanede. Sonra hapisten çıkınca Ankara'ya döndüm. Babama söz vermiştim. Ya dönersin ya da ne halin varsa görürsün. Yıllardır buradayım. Tekrar evlenmek mi? Hayır! Hayır! Asla. Yine genç kız kıkırdaması.

Oyun bitmişti. İzleyiciler çıkmaya başlamışlardı. Oğlunu beklemeden indik aşağı. Vestiyerden mantosunu aldım. Tuttum. Bazı hareketleri ne kadar gençti. Önümüzdeki ay tekrar buluşalım mı? Memnuniyetle. Oğlu giriş kapısında görününce uzaklaştım yanından.

Gündüzleri sık sık İhlamur Sokağı'na gidiyordum. Eski zamanları anımsatan görkemli ağaçlara. Bir kez de şimdi Devlet Konukevi olan Ankara Palas'a gittim. Kapalıydı. Akşamları ise Seyyan Hanım, Sema Moritz dinliyordum. "Daha önceleri nerelerdeydiniz?" Şarkı tersine dönmüştü. Keşke daha önce, gençliğinde tanışaydım onu. Ama Galip Ali Necip Bey, adı her neyse kocası işte, değil. Elini tuttuğu tiyatrocı olsaydım.

Aradığımda gene tanıyamadı beni. Neredeyse yanlış numara diye kapatacaktı ki, Vanya Dayı çözdü işi. Adımı defalarca sormasına ve söylememe rağmen unuttuyor olmalıydı. Olsun. Bir tek Mahinur Hanım her hecenin hakkını vererek, gerçekliğine inanarak beyefendi diyordu. "Senede Bir Gün" filmi gibi, ayda bir kez buluşmak. Nasıl yani yaşlı bir kadına mı aşık olmuştum. Belki evet, belki hayır. İçindeki hayalperest ruha, asiliğine, yaramaz kız çocuğuna aşık olmuştum. El hareketlerine. Nergis kokusuna. Mentol ferahlığındaki nefesine.

Bir ay sonraki buluşmamız Şinasi Sahnesi'ndeydi. Bu kez sanki Yelena. Ara verildiğinde, nereden aklıma geldiyse Kuğulu Parka gitmeyi teklif ettim. Çok sevindi. Parktaki pasta-neye girdik. Gözleri kuğularla birlikte yüzüyordu. Son yıllarda sinemaya nadiren gidiyorum. Eskisi kadar güzel aşk filmi yok. Üstelik yazıları okumak zor oluyor. Televizyonda rast-

larsam izliyorum. Hem zaten oğlum da istemiyor. Sinemalara ayaktakımı gidiyormuş. Oğlunuzla mı oturuyorsunuz? Hayır. Huzurevinde. Şaşıyorum. Oğlum yalnız yaşamamı istemiyor. Onların yanında oturmam da münasip değil tabi. Haklı. Böyle annem olsa ben onun yaptıklarını bile yapmazdım. Vefalı bir çocuk, beyefendi. Ayda bir kez ziyaretime geliyor, dışarı çıkarıyor beni, bazen yemeğe bile götürüyor. Ya da sevdiğim bir iki pastaneye. Divan Pastanesi'ni bilir misiniz?

Ben cevap vermeye hazırlanırken, yanımızda beliren gölge aramıza giriyor. Anne ne arıyorsunuz burada. İyi ki güvenlik görevlisi kuşkulanıp izlemiş sizi. Montumun önünü kapatmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. Buyurmaz mısınız? Oturuyor. Kimsiniz delikanlı? Annemin öğrencisi olmayacak kadar gençsiniz. Kendimi tanıtıyorum. Tiyatroda tanıştık. Mahinur Hanım öğretmen miydi? Bilmiyordum. Gülümseyince annesine benziyor, neredeyse onun gibi göz kırpacak. Annem Mediha Adalı, emekli edebiyat öğretmeni, yazar. Bahsetmedi mi size? Çok güzel hikâyeleri vardır. Anneciğim gitmemiz gerekiyor. Çocuklar yemeğe bekliyor, biliyorsun konuklarımız da var. Kalkıp, Tunalı'ya doğru yürüyorlar. Hesabı aceleyle ödeyip çıkıyorum. Araba uzaklaşırken, filmlerdeki gibi bir taksiye atlıyorum. Siyah araba tahminlerimin aksine Çankaya yönüne değil, Esat'tan Kolej'e doğru gidiyor. "İkinci Bahar Huzurevi"nin önünde duruyor.

GECEDEN SABAHA

Bu güzel havada Kordon'daki barlarda olmak varken, eve tıkılıp kalmıştı Cem. Ertesi gün teslim etmesi gereken bir projesi vardı. Radyoyu açtı, odayı dolduran hareketli müzik biraz olsun canlandırdı tembel bedenini. Bir kutu da enerji içeceği içti mi 3-4 saat çalışır, projeyi tamamlardı. Tam masaya oturmuştu ki, üst kattan bağırmalar gelmeye başladı. Şaşırdı. Yatalak bir teyzeyle kızı yaşıyordu üstündeki dairede. Daha doğrusu geçen haftaya kadar. Yaşlı kadın ölünce, kızı yalnız kalmıştı.

Yukardaki sesler Cem'i "hemen gidip bakmam gerek" diye düşündürdü. Öyle ya, taşındığından beri o kadar iyiliğini görmüştü Aysel Abla'nın. Gözü masadaki çizimlere takıl-

dı. “Hay ben böyle şansın” diye söylenerek şortunu çıkarıp pantolonunu giyerken, üst kattaki kapının küüttt diye kapandığını duydu. Telaşlı ince topuk sesleri merdivenlerde yankılandı. Cem pencereye yöneldi. Topuk seslerine hıçkırıklarının karıştığı kadını tanıyamadı. Aynı anda üst balkondan da hıçkırıklar yükseldi. Baktı Aysel Abla’ydı. Peki giden kimdi. Aman kimse kimdi, nasıl olsa hırsız ya da sapık olmadığı belliydi, zaten gitmişti.

Tekrar şortunu giydi ve masaya oturdu. Ama bir alçalıp bir yükselen ağlama sesi dikkatini toplamasına engel oluyordu. Dayanamadı, pencereden balkona doğru seslendi.

“Abla iyi misin?”

Nasıl iyi olabilirdi ki Aysel? Babasının ardından annesi de ölünce yalnız kalmıştı. Bugünden sonra Göksel de gelmezdi. Balkon penceresinden yansıyan görüntüsüne baktı. Sivri uçlu bir bıçak yüreğini oymaya başladı yeniden. Parmaklarını gezdirdi büzüşmüş deri parçası üzerinde, bastırdı bastırdı.

Onun yazgısı daha üç yaşındayken, bedeninin ve yüzünün bir bölümünü yakan alevlerin, geride kalan silinmez izleriyle çizilmişti. İkiz kardeşi Göksel, “kazayla ve istemeden” dedelerinin köyündeki tandırın içine iterek, bütün yazgısını belirlemişti.

“Yıllardır beni suçluyorsun. Nasıl kasten yapabilirim ki biraz mantıklı ol. Bıktım artık sürekli vicdan azabı çektiğimenden!”

Yeşili koyulaşmış gözlerdeki perdesiz kin, biçimli dudaklar-

dan sıçrayan tükürükler korkuttu Aysel'i. "Ne halin varsa gör, benden bu kadar" diyordu. Elinden gelen her şeyi yapmış olmanın haklılığıyla. Minnetsiz. Bakılacak ne babaları kalmıştı, ne de anneleri. Ayda birkaç kere uğrayıp, getirdiği armağanları, beyaz bir zarfa koyduğu paraları lütfedercesine vermesine gerek kalmamıştı. Kızıl saçlarını savurarak bütünüyle kendi yaşamına dönebilirdi. Derin dekolteli elbisesiyle evinde dostlarını ağırlayan; kıızıyla tenis oynayan; siyah eteğin altında cesurca sergilenen bacaklarıyla toplantı masasında oturan ve en kötüsü kapalı gözleri çıplak bedeniyle kocasına dolanmış Göksel kareleri. Alt kattaki delikanlının sesiyle irkildi.

"Aysel Abla istersen geleyim, bir kahve içelim."

Karşılıklı oturmuş kahvelerini içerlerken, Aysel ağlamaktan kısılmış sesiyle kesik kesik anlatıyordu:

"Çocukluğum sargı bezleri, hastaneler, ilaçlar içinde geçti. Acılarım biraz olsun dindiğinde ise hiç onmayan yaralarım vardı artık. Yüzüme -sol yanı tamamen yanmış yüzüme- ya acıyarak ya da tiksiniyerek bakarlardı. Meraklı ya da şefkatli olmaya çalışan bakışlar."

Yerdeki Isparta halının çiçekleri, yapraklarıyla haşır neşir Cem ne diyeceğini bilmeden susuyordu.

"Nefret ediyorum Göksel'den" diye devam etti Aysel öfkeli sesiyle.

Kalktı dolaptan bir şişe şarap çıkardı. Cem arkasından bakıyordu, vücudu biçimli ve diri idi. Gözleri kadının kalçalarına kayarken "Hayvanlığın alemi yok Cem oğlum, kendine

gel” dedi farkında olmadan yüksek sesle. Duymadı Aysel. Bir yudumda yarıladi kadehini. Elleri ne kadar da zarifti.

“Bazen öyle düşüncesiz olurdu ki tırnaklarımla delik deşik etmek isterdim yüzünü. Off sivilcelere bak, Erman beğenmeyecek!” derken sesini inceltmişti. Beklemediği şekilde gelen tiz kahkahalar sıçrattı Cem’i.

“Benim fotoğrafımı göster,” derdim. Deli bakışlarımdan korkar, susardı. Ellerini çaresizce iki yana açarak ve gene sesini incelterek:

“Keşke sen değil de ben düşseydim o tandırın içine diye hissediyorum. İnan senin kadar olmasa da acı çekiyorum,” demişti bir keresinde. Cem’e bakmadan devam ediyordu:

“Kardeşimdi, çektiğim acıların hem suçlusu, hem en yakın tanığıydı. Başlangıç yerimiz aynı anda, aynı rahim olsa da, aynı eve açsak da gözlerimizi, Göksel’in yazgısı ayrı çizilmişti. Ben kendimi gözlerden uzak odalara hapsettim. O ise benden uzak yaşamlara attı kendini. Hiç, denize girmedim, hamama bile gitmedim, soyunamadım başka gözlerin önünde.”

Aysel konuşurken Cem hayalinde onu soyuyordu. Hamam, deniz derken çıplak kadın memeleri, baldırları görmeye başladı. Galiba sarhoş oluyordu, yoksa böyle düşünebilir miydi?

“Hep onun alımlı gölgesinde kaldım, benim yanık gölgem de onda. Üzülmekten, kahretmekten başka bir şey gelmedi elimden. Göksel’in önerdiği gibi, ‘Gözleri görmeyen biriyle evlenebilirdim’ örneğin. Veya ‘Sesim yanmadı ya, canlı sohbet hatlarında çalışabilirdim’” diye başlayan sözlerini tamamlayamadı. Yeniden tiz kahkahalar atmaya başladı.

Ne kadar şuh kakhahalar atıyordu Aysel. Az önce sıçratan kakhahalara şimdi Cem de eşlik ediyordu.

Şarapları biterken günün ilk ışıkları delikanlının kıvırcık saçlarına şöyle bir dokunup kayboluyordu. Cem'in gözlerine baktı, gözlerini kaçırmadı genç adam. Arada, kayan gözbebeklerinde yanıp sönen kıvılcımlar tenini yakıyordu Aysel'in. Yanına oturdu, kolunu omzuna attı. Göksel dışında başını yasladığı ilk omuzdu bu. Ama ağlamadı Aysel.

EVVELİM SEN OLDUN

“Biz üç kişiydik.” Şimdi yalnızım masada. Karşımda akvaryum. Akvaryumda bir balık. Balık ben olsam. Unutsam üç kişi olduğumuzu. O akşamı, o anı.

“Evvelim sen oldun.” Hep olduğunca başımı sazdan kaldırıp gözlerinle söyledim, söyledik o dizeyi. Devamını getiremedim. Gözlerim boşlukta kaldı. “Ahirim sensin,” diyemedim. Ben sanırdım ki benden başkasının gözlerinde erimezdin. Eriyordun. Onun gözlerine baktım. Ben sanırdım ki, kimse benim senin gözlerinde eridiğim gibi eriyemezdi. Yangın. Yüreğimi, bedenimi, zihnimi sardı yangın. Açamadım ağzımı. Açsam kül olacaktık hepimiz. Kadehe sarıldım söndürmek için. Saz sustu, türkü sustu. Cam parçalarında mahcup tu bakışlarınız. “Yârin yanağından gayrı,” demiştik.

Sonra o gitti. Biz iki kişi kaldık. İki yarım, bütünleşemeyen. Benim mi gitmem gerekirdi? Tabaktaki son hamsiyi birbirimize teklif ettiğimiz gibi. Giderken seni de götürdü. Gün gün çekildin içine. Çekildikçe kalınlaştı kabuğun. Hiç kimse, hiçbir şey söylemedi. Yalan da söylemedik, türkü de. Ne kadar zorladıysam sonraları, artık biz cismen iki kişiyken, başladın bitiremedin. “Evvelim sen oldun,” diyemedin gözlerime bakarak.

Başka kadınlardan duymak istedim senin söylemediğini. Şişelere saklamak istedim bizi, sizi. İttikçe unutturum sandım. İttikçe hatırladım. İttikçe çoğalttım. Ne zamandır? Hep mi böyle bakardı ki sana, ben senin gözlerinde yiterken. Sadece bakışma mı? Ben içerdeyken mi buluştu gözleriniz? Oğlumdan önce mi? O benim oğlum mu? İttim cevapları duymamak için. Sense sadece izledin donuk, yeşil harelelerinle. Sözüñ yok. “Sözüm yok şu benden kırıldığına / Gidip başka dala sarıldığına.” En sevdiğim, en sevdiğimiz türkü gerçeğim oldu. Kollarım oğlumu sardı, ama seni saramadı. Ben dedin, bunu sana yapamam. Kendime yapamam. Ona da yapamazdın, söylemesen de biliyordum. Öyle dürüsttün ki, artık sevmediğinin olamazdın. Sustum. Yalvarmak da kâr etmezdi. Kızmak da.

“Biz üç kişiydik.” Bak bunu unuttum, böyle bir şiir mi vardı? Yoksa türkü mü? Çok şey unuttum. Üniversite günlerimizi, bodrum katındaki evi, köpek öldüren şarapları, türküleri, şiirleri. Unuttum onun okuduğu şiirleri. Bir tek nedense “Sen elmayı seviyorsun diye / Elmanın da seni sevmesi şart mı?” deyişini unutmadım.

“Biz üç kişiydik.” Şimdi yalnızım masada. Karşımda akvar-

yum. Akvaryumda bir balık. Söyle diyorum balığa bizim türkümüzü. Açıp açıp kapanıyor ağzı. Duyamıyorum. Koşup senin için aldığım kırmızı şarapları döküyorum akvaryuma. Sen ikinci kadehte başlardın ya. Ben de kadehimi alıp geçiyorum karşısına. Gene ağzını açıp kapatıyor sadece. Gözleri kıpkırmızı, gözleri kocaman, gözleri şiş. Pulları ise mosmor dökülüyor.

* Büyük ustalar Neşet Ertaş, Nazım Hikmet ve Yusuf Hayaloğlu'na selam ve saygıyla.

AHTAPOT

Kendimden korkuyorum doktor. Engel olun bana. Böyle değildim. Değiştim, eski halime döndürün beni. Çok cici, uslu bir kızdım. Büyüdüm hanım hanımcık oldum. İyi kadın. Olgun, hanımefendi dediler, örnek gösterdiler beni kızlara, gelinlere. Onurlu unvanlar bağışladılar. Bunlar yapıştırıldı bedenime, yüzüme, ağzıma, soluk alamaz oldum.

Peki, nasıl isterseniz, biraz daha somut konuşayım. İsterse-niz hipnotize edin, siz sorun, böylesine alışkınım. Kendiliğimden konuşmam.

Çocukluğum mu? Aaa tabi. Pembe elbiseli, beyaz çoraplı, çiçek tokalı cici, mutlu bir kız çocuğuydum. Sus ve cıss

ikilisiyle tanışıp, onlarla iyi geçindiğim bir dönem. Sınıf başkanı seçtiğimizin, kara tahtaya beyaz tebeşirle yazdığı isim, öğretmenin cetveli. Parmak uçlarındaki sızı, kulaktaki kızarıklık, yanaktaki pençe, fısıldaşmaları, kıkırdamaları ezdi.

Babam, annem, abim, büyükannem, sokaktaki komşu teyzeler, otobüsteki amcaların gözleri, dudakları, elleri, kaşlarıyla sessizleşerek büyüdüm. Ben büyürken, susturma yöntemleri ve susturanlar değişti. Konuştuklarım, onların duymak istedikleri olmalıydı. En yakın arkadaşım “O çocuk aslında seni sevmiyor,” dememeyi öğretti. Kırmaktan, üzmemekten, üzülmemekten, yalnız kalmaktansa, gerçek sesim yerine onların sesiyle konuştum. Çatışmak, yalan söylemek yerine sustum. “Bu saate kadar neredeydin kızım? Neden susuyorsun, söylesene?”

Üniversitedeki sevgilim, şimdiki kocamın susturmaları. Sen sus gözlerin konuşsun, dudakların, ellerin, memelerin! “Sadece beni sevdiğini söyle aşkım.” Onu sevdiğimi söyledim, mutlu olduk. Kayınvalidem “Gelinliği çok açık olmasın,” dediğinde, ben bir şey söylemeden kocam:

“Annemi kırmayalım, hem zaten parasını o ödeyecek.” Bir dal kırıldı, yalnız benim duyabileceğim çıttt sesiyle. Baktım, farklıydı yüzü. “Bir dahaki gelinliğim benim istediğim gibi olur sanki,” diyememenin sancısıyla, gözlerimin yer döşemeleriyle başlayacak sırdaşlığı. Masum, kibar istekler, ne denilebilir ki? Ant içmeye alışkın dilim, varlığım varlığına, benliğim benliğine, isteklerim isteklerine armağan olsun zorlanmadan geçti. On yedi yıldır her gün, her gece okuyorum bu andı.

Örnek bir eş, anne ve memur oldum. Ve farklı usullerde çok takdir ettiler. Çalıştığım bankada sık sık ayın personeli seçilirdim, şube müdürü olamasam da. Sanırım burada biraz farklı sesler -benim bilmediğim- çıkarmak gerekiyordu. Kahkahaları kulaklarımda çakma sarışın İlknur'un. "Ne kadar safsın kızım ya!"

Saatine bakıyor kadın. 'Saat, saatler sürekli ilerleyen, birbirini kovalayan akrep yelkovan, peşlerinde ben. Elinden tutup sürüklediğim küçük kızım Sevgi. Şimdi artık bıraktım saatleri de Sevgi'nin elini de.'

Asıl mesele mi ne? Siz de mi anlamıyorsunuz? Düşündüklerim, yüreğimden dökülememiş, hani derler ya dilimin ucuna gelip de yutkunduklarım, yemek borumdan mideme dolmuşlar. Yemek yiyemiyorum. Midem hep dolu. Bağırsaklarım da dolu, tuvalete çıkamıyorum, afedersiniz. Aldığım nefes yetmiyor, bronşlarım tıkalı. Sigaradan sanıyordum. Ciğerlerim iç çekişlerimle, ahlarımla dolmuş. Kocamın altında bacaklarımı açmak istemiyorum. Çok güçlü abanıyor. Girmekte zorlanıyor, zorlandıkça sinirleniyor. Susuyorum, oramın nelerle dolu olduğunu biliyorum, söyleyemiyorum.

Bir soru işareti, iki ünlem, bir sıra keşke, bir sıra lanet olsunlu kazaklar, şallar, bereler ördüm rengârenk iplerden. Çözülmedi içimdeki kördüğüm.

Kocam özel hastanelere, ünlü profesörlere götürdü. Adını bilmediğim tetkikler, tahliller yapıldı. Değişik değişik cihazlarla baktılar. Hiçbirinde görünmedi içimdeki ahtapota benzer yaratık. En son gittiğimiz nörolog ısrar ettiği için size geldik. Kocam aslında terapileri, psikologları gereksiz bulur.

Ben de emin değilim. Yıllarca sustuktan sonra, şimdi konuşmak, üstelik yalnız sizinle konuşmak çözer mi içimdeki kördüğümü?

Sanrılar görüyorum. Önceleri sadece geceleri. şimdi gece gündüz. Önceleri sadece yalnızken çıkıyorlardı, şimdi çekinmiyorlar başkalarından.

“Anne neden dudakların kıpır kıpır?”

“Geceleri sayıklamaya başladın karıcığım!”

Artık tutamıyorum onları. Susun dedikçe, çığlık atıyorlar. Sakin olun dedikçe zıplıyorlar. Yere düşüyor, çırpınıyorum.

Ellerim artık benim değil. Sadece o yaratık uykudayken, kullanabiliyorum ellerimi. Salatayı nasıl yaptığımı hatırlarsam doğrayabiliyorum domatesleri, salatalıkları küp küp. Yoksa öyle dikiliyorum tezgâhın önünde. Uyanıksa, elimde ne olursa olsun, sadece sıkmak, sıkmak, sıkmak istiyor. Anlamıyorlar neden yemekleri sabaha karşı yaptığımı. Anlamıyorlar ıslak ıslak makineden çıkardığım çamaşırları neden elimde sıktığımı dakikalarca.

Parmaklarını farkında olmadan, fark ettiğimi bilmeden koltuğın kenarına vuruyor. Sinirli, sabırsız. İçimdeki eller gibi. O hafifçe vuruyor. Oysa benim ellerim sıkmak istiyor. Eteğimin kenarını tutuyorum, elbisem bej, keten, sıksam buruş buruş olacak. Parmaklarımı kenetliyorum, hareket edemesinler. En son kendi boğazıma yapışmıştı ellerim. Sıktım dakikalarca, nefessiz kalıncaya dek. Morlukları fuşya fularla kapattım. Parmaklarım kıvranıyor. Fularımı çıkardım, sıkmaya başladım. Kadının gözleri boynumda, morluklarda. İrileşen gözlerini

tekrar kıсарak önündeki kâğıda döndü. Görmek, anlamak istemiyor. Anlatmalıyım, anlamalı.

“Doktor Hanım içimdeki ahtapot yaptı bunu. Nasıl yaptığını size de göstereyim mi?” İçimdeki ahtapot güçlü, erkek elleriyle tutuyor.

Ne kadar beyaz doktorun boynu, belli belirsiz titriyor, şahdamarın hızlı hızlı atışı, parmaklarım yanıyor.

Kavırıyor ahtapotun elleri, dolanıyor, sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor...

Gırtlğından çıkan sesler daha boğuk, ahtapot ellerimden onun bedenine geçiyor. Debeleniyor. Daha sıkı tutmalıyım, düşmesin. Boynu kızarık pençe pençe. Parmaklarımın yangısı geçti. Kıpırdamıyoruz. Birlikte susuyoruz.

Yazdıklarımı okudum. Öykü olmuş muydu? Kahvemi içerken tekrar gözden geçiriyordum. Duyduğum sesle irkildim. Pencerenin önündeydi, bej elbisesi, fuşya renkli fularıyla, yazarken düşlediğim gibi. Sesi soprano(ymuş).

“Bu benim öyküm olmasın. Yani sonu.”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık, yakın gözlüklerimi çıkarıp, uzak gözlüklerimi takmaya çalışırken, geldi masanın üzerine oturdu. Dizüstü bilgisayarı sağa doğru itekleyerek yerini sağlamlaştırdıktan sonra:

“Sevgili yazarım, tamam sorunlarımızı bir iç dökmesi gibi, akıcı bir biçimde yazdın da, bir öykü olarak yeterince çarpıcı olamadı. Klişe. Hem yazık değil mi o doktora. Ne alaka onu öldürdük? İlla ölüm olacaksa -ki şahsen hiç onaylamıyorum- kocamı öldürseydik ya. Beğenmedim. Benim konuşmadığım gibi, sen de yazamamışsın. Benim dilim tutuk, senin de kalemin. O çok sevdiğin yazarın “bukağı”sı vurulmuş beynine. Ne ben elimi masaya vurdum, işte bu diye, ne de okuyan vuracak. Sözcüklerimiz -senin yüzünden- yakıcı değil. Bu benim öyküm değil, benim öykümün sonu bambaşka. Başkaları yazacak onu, sen okuyacaksın. Keşke ben yazsaydım diye hayıflanacaksın.”

Bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi, ama söylemedi. Dudaklarında çarpık bir gülümse, başını iki yana sallayarak pence-reden süzülmeden önce, fularını çıkardı attı kuğu boynundan. Bilgisayar ekranında yazdıklarım, fuşya fuların altında okunmaz oldu.

BİR GÖZÜMÜZ AĞLAR BİZİM

“Bugün işler kesat! Bugün işler kesat!” Karşımdaki bankta. Sigarasından derin nefesler çekip, dumanı havaya savurduktan sonra. “Bugün işler kesat! Bugün işler kesat!” Duymamak mümkün değil. Sokakta sadece telaşlı topuk sesleri. Hep dolu olan kafeler neredeyse bomboş. “Kahve falı, sadece on lira,” diye bağırان yok. Gitar çalan, ney üfleyen sokak çalgıcıları da. Mülkiyeliler’in önünde imza toplayan da. Konser bileti satmaya çalışan da. Bulvardan geçen arabaların sesi ağaçların arasından sızan güneş gibi ulaşıyor sokağa.

Cebimden sigaramı çıkardım. Arandım ateş yok. Gittim, istedim. Yer yer beyazlamış kıvrıkcık saçlarının arasından şöyle bir baktı. Yanan sigarasını uzattı. “Bugün işler kesat!” Di-

lenci olmalıydı. Sokakta kimseler yoktu, para isteyebileceği. Çıkardım bir onluk uzattım.

“Siktir git be parayla mı vereceğiz ateşi?”

Bir kadın ağzına hiç yakıştıramadım, ama sesim mahcup. “Yok teyze kusura bakma, ondan değil de...” Hızlıca uzaklaşıp gitmek varken, kendimi bağışlatmak için olmalı çöktüm yanına. Benimle mi konuşuyordu, kendi kendine mi anlamadım önce.

“İşler kesat. Bak bak! Bomboş işte!”

Cebini gösterdi. Daha doğrusu ceplerinden birini. Üzerindeki uzun mantonun iki altta, iki üstte, iki de kollarda sonradan dikilmiş cepleri vardı. Bir de çanta vardı yanında, büyük.

“Hangi işler kesat teyze? Ne satıyorsun ki?”

“Ben satıcı değilim. Toplarım. Ama bugün işler kesat!”

Şıp diye anladım istifçi bir Diyojen’di o. Çöpleri karıştıran, işine yarayacağı düşüncesiyle bulduğu ıvır zıvırı cebine, çantasına dolduran. Hemen bir çöp ev çizdim kafamda. Bir de isim buldum. Sinoplu Diyojen, Ankaralı Gülcan oldu.

“Ne toplarsın?”

“Gülüşleri toplarım, kahkahaları.” Gülüşleri toplayan Gülcan. Nasıl yani? Şaka mı? Değil. Kederli yüzü ciddi. Zararsız deli, etiketi yapıştırıyorum hemen.

“Nasıl topluyorsun ki gülüşleri?”

“Kirpiklerimin arasına hapsediyorum onları. Sonra daa

gözlerimden cebime. Hooop!” Akıllısı beni bulmaz ki! Dudaklarına diktiği gözlerini yumdu. Ta ki cebini açıp içine bakana dek.

“Siftah senden.”

Başka zaman olsa ne güzel olurdu, dünyadan haberi olmayan biçareyle muhabbet. Ama bugün olmazdı. Kendi halinde oturuyordu. Ben de yanında. Annesinin yanında güven bulan çocuk misali. Bakışları hızla önümüzden geçen yüzleri yakalayamıyordu. Zaten kimsenin gülecek hali de kalmamıştı. Bir tek karşı kafedeki komi yılışık yılışık bakıyordu. Gördü. Tükürdü kaldırıma.

“Siktir git lan!” Yakışıyordu ağzına küfür. Nereden gel-diye aklıma:

“Aynaya baksan, kendine gülümse sen?”

“Olmaz olmaz. Aynada olmaz. Yani özellikle olmaz. Sahici olmalı. Aslında biliyorum en sahici, en çok gülümseme doğumhanelerde. Anneler kucağına alınca bebelerini, emzirince, küçük parmaklar tutunca büyük parmakları. Ama beni hastaneye sokmuyor kapıdakiler. Ben de hayal ediyorum. Hayal gülüşlerinse kıymeti yok. Beğenmiyor alıcılar.”

“Satıyor musun topladıklarını?” Soruma da gelecek cevaba da inanmadan öylesine.

“Olmaz olmaz. Satmam. Veriyorum. Yoksa niye toplayım ki. Deli miyim ben? Paylaşmadıktan, çoğaltmadıktan sonra. Dönüştürücü dostlarım var benim. Onlar alıyor. Sonra söze, sese, fırçaya, boyaya, çamura katıyorlar bu gülüşleri.”

“Sonra?”

“Sonra sonra. Başka insanlar alıyor onların yaptıklarını. Çoğalıyor gülüşler. Her bakan, her okuyan, her dinleyen.”

“Gene güldün ama aynı günde aynı kişiden gülüş, olmaz

olmaz. İstemem sende kalsın.”

Deli meli değil bu. Konuşması düzgün. Söyledikleri belli bir mantığa dayalı.

“Mesela” diyor, “Düğünlere giderim. Damatla gelinin imzayı attıktan sonraki gülümsemelerini alırım. Misafirlere takındıkları maske gülümsemeyi değil. Damadın annesinin takılara baktığındaki geniş memnuniyete de yüz vermem hiç. Altınla, parayla, pulla aydınlanan yüzler pöhhh. Siktir et onları. Parayla ilgili bir tek emekli ikramiyesini alanların terli gülüşlerini severim. Kıymetlidir, iç cebime koyarım.” Elini kalbinin üzerine koyuyor. Sanki eli benim kalbimde.

“Aç mısın? Gidip şurada bir yemek yiyelim.” İyi bir yemek ısmarlamak istiyorum ona.

“Olmaz olmaz. Sen benim konuğumsun.” Bankına oturmuşum ya. Köşedeki simitçiden iki simit. Elleri temiz midir acaba diye düşünsem de yiyorum simidi. Bir kumru geliyor ayaklarımızın dibine. Simidinden kopardığı parçayı kumru tek lokmada yutarken bakıyorum dudaklarına. Kapatıyorum gözlerimi. Mantomu eteğinden tutup kaldırıyorum, cebine yaklaşıtıyorum kapalı gözlerimi.

“Bak ben de senin sahici gülüşünü koydum cebime.” Göz bebekleri büyüyor.

“Demek sen de bizdensin kızım. İster misin işin inceliklerini öğreteyim sana?” Cevabımı beklemiyor.

“Hadi o zaman başlayalım. Kural bir. Gözünü dikip bakmayacaksın. Çaktırmayacaksın yani. El ele tutuşan, öpüşen gençler. Her zaman sahicidir mutlulukları. Sakın kaçırma. Ne iş yapıyorsun sen?”

“Avukatım.”

“Olmaz olmaz. Adliye koridorlarında. Arada bir kelep-

çelerin çıkarılacağı müjdesi. Bekler durursun. Nasıl gidip geliyorsun işe?”

“Arabayla.”

“Olmaz olmaz. Trafikte ancak cam silen çocukların gülüşünü yakalayabilirsin. Otobüse, dolmuşa, metroya bin. Asıl o insanların içinde bulursun. Sözelimi, genç biri daha çevredekiler kalk diye bakmadan, yer verirse yakalarsın o yaşlı gülüşü. Sorularıyla annesini bunaltan kız çocuğun meraklı gülüşü. Elinde poşetlerle vagondaki son koltuğa kendini bırakan kadının rahat gülüşü. Ne o beğenmedin mi? Banko. Cebin boş çıkmazsın.”

Kolumdan tutup kaldırıyor. Biraz ilerdeki okulun bahçesinden çocuk sesleri. Teneffüs olmalı. “İkinci banko okul bahçeleri, çocuk parkları.” Sözünü bitirir bitirmez eğiyor kafasını yan cebine.

“Ama buralarda hızlı olmalısın.” Sürekli cebine doğru eğilip kalkıyor. Bir taraftan da:

“En iyisi öğretmen olmak ilkokulda, lisede, üniversitede hiç fark etmez. Bir de doktor.”

Demirlerin arkasında bir oğlan. Nanik yapıyorum. Dil çıkarıyorum. O da bana. Gülümsüyor. Onu taklit ederek montumun cebine eğiyorum başımı.

“Olmaz olmaz. Kendiliğinden olacak. Öyle şaklabanlık yok.” Kestirip atıyor. Tekrar bankımıza geliyoruz.

“Yıllardır bu işi yapıyorum. Kokusunu hissederim gülüşün. Sokaklardan geçerim bildiğim ve bilmediğim. Kavru lan un kokusundan görürüm, bir kadının sabırlı gülüşünü. Balkonda radyo dinleyen amcanın Kalamış’a giden huzurlu

gölüşünü duyarım. Çiçekçiden kendine menekşe alan kadının lise günlerindeki gülüşünü yakalarım.” Susuyor. Kafasında söyleyeceklerini düzenliyor gibi. Bense artık bu kentin yaşanılabilir olmadığı düşünceme yandaş bulmak niyetiyle:

“Bu kentin gülüşleri tükendi. Bir sahil kasabasına gitsene. Denize uyanırsın. Güneşi dalgalara gömer, ayı, yıldızları denizden toplarsın. Sahici gülüşleri. Balıkçıların, balığı henüz canlıyken kovaya bırakışlarındaki gülümsemeyi, kumdan kale yapan çocukları, birbirlerine su atanları, deve güreşi yapanları, yandaki bikinili kıızı kesen amcanın,” ona öykünerek “Ahhh gençlik misali yayvan gülüşünü,” Kaldırıyor elini havaya sanki vuracak:

“Olmaz olmaz. Çapkın gülüşler olmaz ki. Hem bu kentin gülüşlerini kim toplar ben gidince?”

“Ohooo teyzecim çok kuralın varmış.”

Kural olmadan, kanun olmadan olur mu hiç diyen, küçümseyen bir bakış. Kızgınlığı geçince başladı:

“Önceden üniversitelere giderdim. Atılan kepler misali havada uçuşan gülücükleri toplamaktan yorgun düşerdim. Ama en güzel mezun gülüşler engelliler okulunda yakalanır. Oralara da git.” Aklıma down sendromlu çocukların çalıştığı pastane geliyor. Kendime saklıyorum. Onun yerine cevabını sezsem de:

“Sakarya’ya gitsene. Orada istemediğin kadar gülüş, kahkaha bulursun. Hem onlar sever senin gibileri,” diyecekken susuyorum. Daha doğrusu susturuluyorum.

“Olmaz olmaz. Anlamıyorsun. Kendiliğinden olacak. Alkol kokusu bozar saflığı. Sek olacak anladın mı? Sek.”

“Kural dört diyorsun yani. Peki, sen içmez misin?”

“İçerim içerim. Ama çalışırken içmem. Çamlık vardır Cebeci’nin üst taraflarında. Bilir misin? Orada içmeyi se-

verim. Ankara ışık ışık önümde.” Kafasını arkaya çeviriyor hızla. Beni de dürtüklüyor. Piyangocudan alınan çeyrek bilete iki misli umut katılmış gülümsemeyi, ikimiz birden koyuyoruz ceplerimize. “Aferin!” diyor. Yapıştırıyorum cevabı: “Otomobilin altındaki ustasından ilk aferini alan çırağın yağlı gülüşü.”

“Günler sonra evine dönen uzun yol şoförünün kanepeye uzandığı andaki oh be gülümseyişi.”

“Lise tiyatro grubunun seyirciyi selamladıkları kırmızı gülüş.”

Sahici kahkahalarımızı ağaçlardaki kuşlar çoğaltıyor. O zaman görüyorum üstteki dişinin dizine vurdukça sallandığını. Gözlerim doluyor. Düştü düşecek. Omzuma vuruyor.

“Olmaz olmaz. İki göz olmaz. Bir gözünle ağlayacaksın.” Ekliyor hemen.

“Böbrek nakli yapan bir cerrahın maske altındaki gülümseyişi.” Susuyorum. O da. Bir dize geliyor aklıma.

“Ya da laboratuvarı sabahlayan bilim insanının sırtını dikleştiren gülüş.” Devam ediyoruz.

“İlk kitabını koklayan genç yazarın mahcup gülümsemesi.”

“Balkondan attığı peynirleri yiyen kediyi izleyen kadının korkak gülümseyişi”

“Kışın tarçınlı salep, yazın limonata tadındaki gülümseyiş.” Telefonumun sesiyle bölünüyor oyunumuz. Kocam.

“Neredesin? Merak ettik. Devamlı mesaj geliyor. Yeni saldırılar...” Arada oğlanın sesi.

“Tamam gelirim birazdan.” Konuşurken göz ucuyla izliyorum. Ceplerini açıp bakıyor.

“Hadi gidelim. Seni de evine bırakayım.”

“Olmaz olmaz. Yürümek lazım. Sokakta insanlar. Sokakta gülüşler var.”

Şöyle bir sallıyor elini “Hadi eyvallah.” Sesleniyorum bilmiş bilmiş. “En sahici gülüş içimizdeki çocuğun gülüşü. Unutma. Aynada o çocuğa bak.” Sallıyor elini yeniden. Sağ olasın mı diyor hareket mi çekiyor, anlamıyorum.

Arabayla eve dönerken tek başıma devam ediyorum oyuna. Kopya çeken öğrencinin, gözetmenin aldırmazlığıyla rahatlayan gülüşünü, aynı çocuğun maçta son saniyelerde attığı golle gelen nefes nefese gülüşle değiştiriyorum. Leylak ağacının altında meditasyon yapan bir kadının dingin gülümseyişini görüyorum kırmızı ışıktaki. Kütüphanede kitap okuyan kız çocuğunun sessiz gülücüğünü, beyaz kelebek kanatlarıyla uçuşan kahkahasıyla şerit değiştiriyorum. Bir paket makarna, bir çuval kömür alan teyzenin çok şükür bakışına, oy toplama derdindeki adamın hesaplı gülüşünü ekleyecekken: “Olmaz olmaz. Hesaplı kitaplı gülüşler olmaz,” derken buluyorum kendimi arabayı park ederken.

Şu ana dek hiç bilmediğim bir yönümü keşfediyorum. Hayalperest. İnsanlar konuştuklarımızı, düşündüklerimizi bilse, nasıl da küçümserler. Nasıl da sıradan bulurlar. Pöhhhh diyorum Gülcan Teyzem gibi. Bizler Dalgacı Mahmut’ların, göle maya çalanların, ayı kırıp yıldız yapanların genlerini taşıyoruz. Sesli sesli yineliyorum.

“Bir gözümüz ağlar bizim. Bir gözümüz.”

"Gençlik Parkı'nda şişman bir adam vardı. Kocasını hep ondan alırdı dondurmayı. Bir kahverengi, bir beyaz, bir de sarı. Bu kadar çok çeşitlisi yoktu. Torunu Umut'un elinde görüyordu, bir de reklamlarda. Bir dahaki gidişinde alacaktı içi çikolatalı, fındıklı olandan, havalar ısınmıştı artık. Umut yaz kış koca kâseyi bir oturuşta bitirirdi. Kendisinden esirgenirdi, ancak kaşığının ucuyla. Keşke kocası ölmeseydi. Torunun bayıla bayıla yediği, üzeri civık çikolatayla kaplı tatlıdan da alırdı."

Hatice Günday Şahman'ın öykülerinde, beğendiği elbiseyi diğer gibi kendine yeni bir hikâyeye yazan anneler, kızlarının üstüne kuluçkaya yatan anneler, annelerinin sözleri kulağına kurşun gibi akan kızlar, annelerinden kaçmak isteyen kızlar, pişmanlıklar, dilindeki bukağları çözmeye çalışan kadınlar ve çokça yalnızlık var. Erkekler de bildiğiniz gibi işte. Tecavüz eden de var, er meydanına çıktığında "az" erkek görünmekten korkanı da. Peki ya aşk? Olmaz mı? Ama yazarımız küçük mayınlar yerleştirmiş içine. Dikkat edin!

ayizi kitap

ISBN:978-605-83419-5-1

